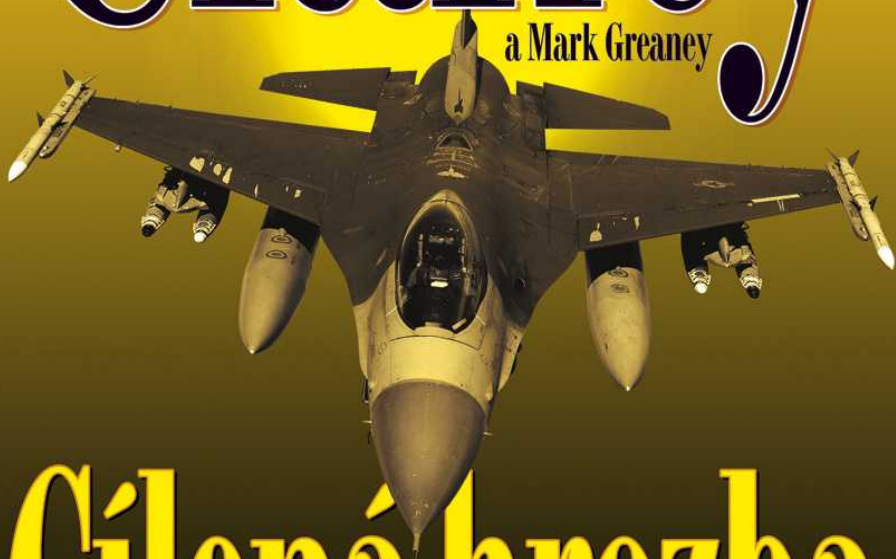

TAJUPLNÝ HACKER ROZPOUTÁVÁ VÁLKU S ČÍNOU

Tom Clancy

a Mark Greaney

Cílená hrozba

PODAŘÍ SE JÍ JACKU RYANOVÍ ODVRÁTIT?

Cílená hrozba

Tom Clancy

a Mark Greaney

Cílená hrozba

Přeložil Jiří Špalek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 by Rubicon, Inc.

All rights reserved.

Z anglického originálu *Threat Vector*

(Published by the Penguin Group, New York)

přeložil © 2014 Jiří Špalek

Redakce textu: Robert Kubánek

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2014 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-991-5

HLAVNÍ OSOBY

Vláda Spojených států

- JOHN PATRICK „JACK“ RYAN: prezident Spojených států
- ARNOLD VAN DAMM: vedoucí prezidentské kanceláře
- ROBERT BURGESS: ministr obrany
- SCOTT ADLER: ministr zahraničí
- MARY PATRICIA FOLEYOVÁ: ředitelka Národní zpravodajské služby
- COLLEEN HURSTOVÁ: poradkyně pro otázky národní bezpečnosti
- JAY CANFIELD: ředitel CIA
- KENNETH LI: velvyslanec USA v Číně
- ADAM JAO: operační důstojník, Ústřední utajovací služba, CIA
- MELANIE KRAFTOVÁ: zpravodajka, CIA (dočasně přidělená ředitelce Národní zpravodajské služby)
- DARREN LIPTON: zvláštní agent, FBI, sekce pro národní bezpečnost, odbor pro kontrašpionáž

Ozbrojené síly USA

- ADMIRÁL MARK JORGENSEN: námořnictvo Spojených států, velitel Tichomořského loďstva
- GENERÁL HENRY BLOOM: vojenské letectvo, Velitelství obranných kybernetických operací USA
- KAPITÁN BRANDON „TRASH“ WHITE: námořní pěchota Spojených států, pilot F/A-18C Hornet
- MAJOR SCOTT „CHEESE“ STILTON: námořní pěchota Spojených států, pilot F/A-18C Hornet
- ROTNÝ MICHAEL MEYER: námořnictvo Spojených států, velitel SEAL Team 6

Univerzita

- GERRY HENDLEY: ředitel Hendley Associates, ředitel Univerzity
- SAM GRANGER: ředitel operací

- JOHN CLARK: operační důstojník
- DOMINGO „DING“ CHAVEZ: operační důstojník
- DOMINIC CARUSO: operační důstojník
- SAM DRISCOLL: operační důstojník
- JACK RYAN Jr.: operační důstojník/analytik
- RICK BELL: ředitel oddělení analytiky
- TONY WILLS: analytik
- GAVIN BIERY: ředitel sekce informačních technologií

Číňané

- WEJ ČEN-LIN: prezident Čínské lidové republiky, generální tajemník Komunistické strany Číny
- SU KCHE-ČCHIANG: předseda Ústřední vojenské komise
- WU FAN-ŤÜN: zpravodajský důstojník, ministerstvo státní bezpečnosti, Šanghaj
- Dr. TCHUNG KWOK KWAN, alias „CENTER“: ředitel počítačové sítě zvané Loď duchů
- ČA ŠU-CHAJ, alias „Fast-Byte22“: kybernetický zločinec hledaný Interpolem
- CRANE, „Jeřáb“: vůdce „Vancouverské buňky“
- CHAN: majitel továrny a padělatel moderních high-tech prostředků

Další postavy

- VALENTIN OLEGOVIČ KOVALENKO: bývalý příslušník ruské zahraniční rozvědky SVR, *rezident*, Londýnská pobočka
- TODD WICKS: oblastní obchodní manažer, poskytování progresivních technologií
- CHARLIE „TEMNÝ BŮH“ LEVY: amatérský hacker
- Dr. CATHY RYANOVÁ: manželka prezidenta Jacka Ryana
- SANDY CLARKOVÁ: manželka Johna Clarka
- Dr. PATSY CLARKOVÁ: manželka Dominga Chaveze/dcera Johna Clarka
- EMAD KARTAL: někdejší libyjský zpravodajský důstojník, spojař

ČÍNA A JIHOČÍNSKÉ MOŘE

PROLOG

NĚKDEJŠÍM OPERATIVCŮM Organizace pro vnitřní bezpečnost Džamáhírije, za vlády Muammara Kaddáfího obávané libyjské zpravodajské služby, nastaly krušné časy. Ti její členové, kteří přežili revoluci, se rozprchli, skrývali se a děsili se dne, kdy je dostihne jejich krutá, nemilosrdná minulost – a naloží s nimi stejně krutě a nemilosrdně.

Když před rokem Tripolis padl do rukou povstalců podporovaných Západem, někteří členové Organizace zůstali v Libyi, doufali, že pokud si změní totožnost, zachrání se před odvetou. Ke své původní práci se vraceli zřídka, neboť lidé znali jejich utajovanou minulost a dychtili jen po tom, aby je vydali lovcům lebek, revolucionářům, a ti aby si s nimi vyřídili staré účty. Někteří se v novém uspořádání toužili vloudit do přízně mocných.

Kaddáfího špióny, skrývající se a chycené v Libyi, mučili a potom zabili; řečeno jinými slovy, zacházelo se s nimi hůř, než si zasloužili. Západ se naivně domníval, že poté, co se povstalci dostali k moci, budou tito lidé za své minulé zločiny postaveni před řádný a spravedlivý soud.

Po Kaddáfího smrti však žádné milosrdenství neexistovalo, právě tak, jako neexistovalo před jeho smrtí.

Dopadlo to takto: Prosím, seznamte se, tady máte nového šéfa, stejného, jako byl ten před ním.

Ti chytřejší špióni z Organizace pro vnitřní bezpečnost se před zajetím zachránili útekem ze země; někteří se uchýlili do jiných afrických států. Tunisko bylo blízko, jenomže vůči bývalým špiónům Vzteklého psa ze Středního východu, jak Kaddáfího trefně nazval Ronald Reagan, nechovalo přátelské úmysly. Čadská republika byla v zoufalém stavu a tyto nevíтанé Libyjce rovněž neměla v lásce. Několik málo z nich se dostalo do Alžírska, pár dalších do Nigeru. V obou těchto zemích se cítili do jisté míry v bezpečí, ale v podmínkách režimu, jenž ony země dostal na samu hranici chudoby, jim kynuly jen mizivé vyhlídky do budoucnosti.

Jedna skupina bývalých členů Organizace pro vnitřní bezpečnost však přece jen dopadla lépe než ostatní jejich pronásledovaní kolegové, protože měla jis-

tou významnou výhodou. Tato skupinka špiónů nejenže celé roky působila ve prospěch Kaddáfího režimu, nýbrž nezapomínala ani na své vlastní obohacení. Nechávala se najímat na „mimopracovní činnosti“ v Libyi i za hranicemi, vykonávala různé činnosti pro organizované zločinecké elementy, pro al-Káidu, pro Umajjovskou revoluční radu, a dokonce i pro výzvědné organizace některých dalších blízkovýchodních zemí.

Při této činnosti skupina utrpěla ztráty ještě před pádem vlády ve „své“ zemi. Rok před Kaddáfího smrtí řadu z jejích členů zabili američtí agenti, další ještě během revoluce zemřeli v Tobruku při náletu NATO. Jiní dva byli zajati, když nastupovali do letadla z Misuraty; dostávali elektrické šoky a potom byli na tržišti nazi pověšeni na háky na maso. Ale sedm ze skupiny, kteří přežili, se přece jen dostalo ven ze země, a třebaže svou mimopracovní činností nezbohatli, v pravý čas jako krysy opustili loď nazvanou Velká libyjská arabská lidová socialistická Džamáhírija. Díky svým mezinárodním konexím nepadli ve své zemi do rukou povstalcům.

Sedm těchto mužů se vydalo do Istanbulu. Tam měli na své straně místní podsvětí, které jim dlužilo laskavost. Zanedlouho dva ze skupiny vyšli z vězeňské cely a začali poctivě pracovat. Jeden se stal členem ochranky ve firmě obchodující se šperky, druhý dostal práci v místní továrně na plasty.

Ostatních pět zůstalo u své profese špiónů a zanedlouho se z nich stala zkušená jednotka profesionálních vyzvědačů. Současně také dbali o svou osobní bezpečnost a bezpečnost svého podnikání, byli si vědomi, že před odvetou agentů nové vlády v Libyi, zemi ležící hned za Středozemním mořem, je ochránit jen přísné dodržování příslušných pravidel.

Péči, kterou obojímu věnovali, vděčili za to, že několik měsíců žili v bezpečí. Jenže potom podlehli samolibosti. Jeden z členů skupiny si věřil až přespříliš a nezachoval se podle pravidel. Porušil zásadu příkazující dodržovat osobní bezpečnost a kontaktoval přítele v Tripolisu. Ten však, aby nepřišel o hlavu, se přiklonil na stranu nové vlády a o svém kontaktu informoval novou, rodící se libyjskou zpravodajskou službu.

Spolek špiónů v Tripolisu byl nadšením málem bez sebe, když dostal zprávu, že v Istanbulu byla vysledována parta starých nepřátel, nemohl však s touto informací nic podniknout. Tajně „infiltrovat“ do hlavního města cizí země se záměrem někoho tam zabít nebo zajmout byla záležitost, na kterou si čerstvě zrozená služba, jež teprve hledala cesty, jimiž se bude ve své činnosti řídit, nemohla troufnout.

Informace o lidech v Istanbulu se však dostala k jiné skupině, a ta měla jak prostředky, tak motiv k tomu, aby jednala.

Z istanbulske buňky bývalých členů Organizace pro vnitřní bezpečnost se

tak staly cíle. Nikoli cíle libyjských revolucionářů, snažících se vyhladit vše, co ještě zůstalo po Kaddáfího režimu. Nikoli cíle západních zpravodajských služeb, snažících se vyřídit si účty s příslušníky dřívějších nepřátelských špionážních útvarů.

Ne; pětice Libyjců se stala cílem neformální skupiny atentátníků ze Spojených států.

Před více než rokem jeden člen buňky Organizace pro vnitřní bezpečnost zastřelil muže jménem Brian Caruso, bratra jednoho z těchto Američanů a přítele ostatních členů skupiny. Střelec brzy poté zemřel, ale buňka žila dál, přežila revoluci a nyní si užívala nového života v Turecku.

Avšak Brianův bratr a Brianovi přátelé nezapomněli.

A neodpustili.

KAPITOLA 1

PĚT AMERICANŮ se již celé hodiny skrývalo v sešlém hotelu a čekalo na příchod noci.

Do okna bušily proudy dešťových kapek, v polotmě pokoje to byl jediný zvuk, muži mezi sebou hovořili jen velmi málo. Pokoj sloužil jako základna pro jejich operace. Čtyři z nich se sice předtím na týden ubytovali v jiných hotelech ve městě, nyní, když byli s přípravami hotovi, se čtveřice odhlásila ze svých hotelů a všech pět teď dávalo dohromady vše, co potřebovali.

Sice se chovali klidně a nevzrušeně, minulý týden však pro ně znamenal horečnou, nicméně nenápadnou činnost. Sledovali své cíle, sestavovali plány operace a obstarávali si krytí. Ukládali si do paměti hlavní, vedlejší, a nakonec i ty úplně poslední trasy, jak ze země nepozorovaně zmizet. Současně koordinovali záležitosti týkající se zázemí mise, která je čeká.

Nyní byli s přípravami hotovi a zbývalo jen sedět a čekat, až nastane tma.

Od jihu se sem doneslo dunění bouře, kdesi v dálce nad Marmarským mořem udeřil blesk a na okamžik osvětlil pět postav, podobných sochám. Vzápětí je opět pohltila tma.

Hotel se nacházel v istanbulské čtvrti Sultanahmet a skupina si jej jako místo pro svůj utajený pobyt zvolila proto, že ve dvoře mohla zaparkovat auta, a proto, že z něj měla blízko do míst, kde večer provede své operace. Určitě si jej však nezvolila kvůli umělohmotným lůžkovinám, temným, nevlídným chodbám, nerudnému personálu nebo kouři marihuany, pronikajícimu sem z přízemí ze studentského hostelu.

Nestěžovali si však, měli na mysli jen a jen svůj úkol.

V sedm večer vůdce skupiny pohlédl na hodinky. Ruku a část předloktí měl v obvazech. Zvedl se ze židle se slovy: „Půjďme ven po jednom. Pětiminutové intervaly.“

Ostatní – dva seděli na posteli plné myšinců, jeden se opíral o zeď nedaleko dveří, jeden stál u okna – přikývli na souhlas.

„Vůbec se mi nezamlouvá, že se musíme takhle rozdělit. Tak přece nepracujeme. Ale upřímně řečeno... vynucují si to okolnosti. Jestli ty převítý neod-

děláme všechny víceméně současně, zpráva o tom se dostane ven a oni se rozprchnou jako švábi, když na ně dopadne světlo,“ pokračoval vůdce.

Ostatní naslouchali, nikdo však na to nic neříkal. O tomhle mluvili minulý týden snad desetkrát. Věděli, jaké potíže je čekají, znali rizika a znali i výhrady, které vůdce k celé akci má.

Vůdce se jmenoval John Clark a podobné věci dělal už v době, kdy nejmladší ze skupiny ještě nebyl na světě. Jeho slovo tak mělo svou váhu.

„Už jsem to říkal, ale poslechněte si mě ještě jednou. Tentokrát žádné círáty, jde se rovnou na věc.“ Za okamžik pokračoval: „Vltneme na to a hned zase zmizíme. Žádné rozmýšlení. Rovnou, a bez slitování.“

Všichni ostatní znovu přikývli.

Clark domluvil. Přes jemně proužkový oblek s vestou si navlékl modrý plášť do deště. Ještě se zastavil u okna a s Domingem, „Dingem“ Chavezem, si potřásli levicemi. Ding měl na sobě tříčtvrteční kožený kabát a na hlavě pletený kulich. U nohou mu ležel plátěný vak.

Dingovi neušlo, že obličej jeho „učitele“ pokrývá pot. Clarka ta ruka určitě bolí, ale za celý týden si ani jednou nepostěžoval. „Stačíte na to, Johne?“ zeptal se Ding.

Clark přikývl. „Jo, zvládnou to.“

Potom podal ruku Samu Driscollovi; ten se právě zvedl z postele, na níž seděl. Měl na sobě džínovou bundu a džínové kalhoty, přes ně chrániče kolen a loktů. Na vedlejší posteli ležela černá motocyklová helma.

„A ty – jsi připravený rozmáznout toho hajzla na kaši?“ zeptal se ho Clark.

„Jistě, pane C.,“ odtušil Sam.

„Všechno záleží na tom, jak na věc půjdeš. Zvolíš správný směr – a setrvačnost pak celou věc dokončí sama.“

Sam jen přikývl. V tu chvíli blesk opět osvětlil pokoj.

Potom John přistoupil k Jacku Ryanovi. Sedmadvacetiletý Jack byl celý v černém: bavlněné kalhoty, pulovr, svetr, na hlavě pletenou masku, nyní srolovanou, takže vypadala jako kulich, takový, jaký měl Chavez. Na nohou měl boty s měkkou podrážkou, připomínaly černé pantofle. Clark mu také potřásl rukou slovy: „Tak hodně štěstí, Juniore!“

„Jo, v to doufám.“

„Určitě to vyjde,“ poznamenal Clark.

Nakonec John obešel postel a levou ruku podal Dominiku Carusovi; ten mu podal rovněž levici. Dom měl plnovous, na sobě červenožlatý fotbalový dres a šálu jasně zlaté barvy s křiklavě rudým nápisem *Galatasaray*. V přítomí pokoje Domův oděv ostře kontrastoval s tlumenými barvami zařízení. Výraz Dominikova obličje však nebyl ani zdaleka tak zářivě jasný.

„Brian byl *můj* bratr, John. Nepotřebuju –“ začal.

„O tomhle jsme snad už mluvili, ne?“ přerušil ho Clark.

„Jistě, jenomže –“

„Hochu, ať se naše objekty zde v Turecku chystají k čemukoliv, tahle operace není jen obyčejná pomsta za tvého bratra. Ale... dneska jsme Brianovi bratři my všichni. Je to věc nás všech.“

„Ano, přesto –“

„Soustřeď se na to, co máš udělat. Na nic jiného nemysli. My všichni si dobře uvědomujeme, co zde děláme. Ti smradi z Organizace pro vnitřní bezpečnost spáchali zločiny i na svých vlastních lidech, a taky na Spojených státech. A z toho, co teď podnikají, určitě nekouká nic dobrého. Nikdo jiný je ale nezarazí, takže to zůstává na nás.“

Dom jen roztržitě přikývl.

„Ty kurvy si to odskáčou,“ dodal ještě Clark.

„Já vím.“

„Takže co? Jdeš na to?“

Nyní mladík zvedl odhodlaně hlavu a pohlédl Clarkovi do očí. „Samozřejmě,“ odtušil rozhodným tónem.

Potom John vzal do neobvázané ruky kufřík a beze slova vyšel z pokoje.

Ostatní čtyři Američané se podívali na hodinky, zůstali stát nebo se posadili a tiše naslouchali, jak do okna hlasitě ťukají dešťové kapky.

KAPITOLA 2

MUŽ, AMERIČANY OZNAČENÝ jako Cíl jedna, seděl u stolku v předzahrádce bistra před hotelem May v ulici Mimar Hayrettin. Za pěkného počasí sem obvykle večer přicházel a dal si jednu či dvě rakije s chlazenou sodovkou. Tento večer bylo počasí přímo hrozné, ale markýza nad stolky na chodníku ho chránila před deštěm.

Pod markýzou sedělo pár dalších stálých hostů; několik dvojic kouřilo nebo popíjelo, než se odeberou do svých pokojů v hotelu nebo než se vydají do jiných míst Starého města, kde kypí noční život.

Cíl jedna si navykl dát si sklenku rakije každý večer. Mléčně zbarvený, anýzem ochucený nápoj, vyrobený z hroznových výlisků, je alkoholický a v Libyi, jeho domovské zemi, zakázaný, podobně jako v jiných zemích, kde neplatí učení liberálnější školy Hanafi. Bývalý špion Organizace pro vnitřní bezpečnost však byl kvůli své profesi v zahraničí nucen alkohol si tu a tam dát. Nyní, když se stal hledaným člověkem, se musel spolehnout na pocit mírného oblužení, který mu pomáhal odplavit napětí a přinášel spánek. Ani liberální škola Hanafi však nedovoluje opilost.

Po hrubě dlážděné vozovce tři metry od jeho stolku projelo jen několik málo vozidel; o víkendech nebyla vozovka večer příliš frekventovaná, ani když byla obloha bezmračná. Na chodníku bylo vidět jen málo chodců, Cíl jedna se však přesto mohl kochat pohledem na atraktivní ženy s deštníky, procházející kolem. Tu a tam pohled na nohy některé sexy ženy a k tomu hřejivý, mámivý pocit vyvolaný rakijí, deštivý večer přece jen příjemňovaly.

V DEVĚT HODIN se Sam Driscoll klidně a pozorně zařadil se svým stříbrným Fiatem Linea do večerního proudu vozidel směřujících z jednotlivých předměstí Istanbulu do Starého města.

Na čelním skle se jiskřivě blýskaly dešťové kapky. Jak se Sam blížil ke Starému městu, provoz řídil. Když zastavil na červenou, pohlédl na navigaci GPS, suchým zipem připevněnou na přístrojové desce. Jakmile si znovu ověřil směr ke svému cíli, sebral z vedlejšího sedadla motocyklovou helmu. Rozsvítila se

zelená; Sam několikrát zakroužil hlavou, aby se zbavil napětí, potom si helmu nasadil a sklopil stínítko.

Při představě toho, co bude následovat, přece jen nedokázal zachovat nezúčastněný výraz. Nedalo se však nic dělat. Srdce mu divoce tlouklo, neurony v mozku jako kdyby vystřelovaly výzvy, aby se soustředil na to, co provede, přesto však při pomyslení na čin, který má před sebou, musel vrtět hlavou a mluvit sám k sobě.

Jako voják a operativec už prováděl spoustu ošklivých věcí, něco takovéhohleho však ještě nikdy.

„Zatracená práce, takhle někoho rozmáznout na placku.“

LIBYJEC poprvé upil z druhé sklenice rakije; v tu chvíli se ulicí rychle blížil fiat, byl asi osmdesát metrů od něj. Cíl jedna se právě díval opačným směrem – tam šla po chodníku krásná Turkyně s červeným deštníkem v levé ruce; v pravé držela vodítko, na něm vedla mrňavého pinče. Muž u stolku měl pěkný výhled na její dlouhé, nádherně tvarované nohy.

Zleva zazněl výkřik. Upoutal mužovu pozornost; otočil se směrem ke křižovatce před sebou. Spatřil čtyřdveřovou fiatku, mihla se pouličním světlem jako stříbrná šmouha. Díval se, jak se auto řítí tichou ulicí.

Očekával, že se jen tak přežene kolem.

Zvedl sklenici k ústům; nepocítil ani stín obav.

Ale jen do té doby, než se automobil prudce stočil; pneumatiky zakvílely a Libyjec, Cíl jedna, se náhle díval do blížící se mřížky chladiče.

Prudce vstal, stále ještě se sklenkou v ruce, nohy však jako kdyby měl vrostlé do dláždění chodníku. Nebylo kam utéct.

Žena s pinčem na vodítku zaječela.

Stříbrná fiatka smetla Libyjce na zem a vzápětí ho přirazila k cihlové zdi hotelu. Zůstal napůl pod autem, napůl přehnutý přes kapotu. Hrudník měl rozdrcený, hroty zlomených žeber probodávaly životně důležité orgány jako sprška projektilů.

Svědci v kavárně a ti, kdo byli v té době na ulici, později vypověděli, že muž za volantem, s černou motocyklovou helmou na hlavě, klidně vycouval, dokonce se přitom díval do zpětného zrcátka, načež zahrnul do křižovatky a odjel severním směrem. Choval se jako člověk, který si v neděli vyrazil na projížďku, zajel na parkoviště, a vtom si uvědomil, že nechal doma peněženku. Obrátil tedy vůz a vrátil se pro ni.

KILOMETR od místa neštěstí Driscoll zaparkoval auto na soukromé příjezdové cestě. Kapota fiatky byla zlomená, blatník pomačkaný, mřížka chladiče

zprohýbaná. Sam však auto natočil předkem tak, aby poškození nebylo z ulice vidět. Vystoupil a vydal se ke skútru, stojícímu nedaleko a zajištěnému řetězem. Než řetěz odemkl a vyjel do deštivé noci, vyslal kódovaným mobilem krátkou zprávu.

„Cíl jedna je sundaný. Sam mizí.“

PALÁC ÇIRAĞAN je honosná budova, v šedesátých letech devatenáctého století ji dal postavit sultán Abdülaziz I. Vládl v době dlouhotrvajícího rozkladu osmanské říše. Jeho doslova nespoutané výdaje přivedly zemi do dluhů, byl proto sesazen a bylo mu „doporučeno“, aby spáchal sebevraždu. Použil k tomu nůžky.

Abdülazizova rozchazovačnost, jež vedla k jeho pádu, není nikde patrná tak jako právě na paláci Çirağan. Nyní to je pěťihvězdičkový hotel s dokonale upravenými trávníky a s křišťálově čistými bazény; rozkládají se od fasády palácových budov až k západnímu břehu Bosporské úžiny, jež odděluje Evropu od Asie.

Restaurant Tuğra je v prvním poschodí paláce. Jsou to nádherné prostory s vysokými stropy a s okny, z nichž je výhled na rozsáhlé pozemky patřící k hotelu a na úžinu. I v lijáku, trvajícím celý tento úterní večer, se hosté sedící u stolů mohli dívat na jasná světla jachet a těšit se z toho pohledu.

Vedle mnoha bohatých turistů, pochutnávajících si na vynikajícím jídle, tu bylo i pár businessmanů a žen z celého světa; večereli buď samotní, nebo v různých velkých skupinkách.

John Clark mezi tyto lidi nádherně zapadl. Seděl u stolu, na němž stály křišťálové sklenice, jemný porcelán a vedle pozlacené příbory a talíře. Posadili ho ke stolku poblíž vchodu, daleko od oken s výhledem na vodu. Číšník v černém fraku, který ho obsluhoval, byl pohledný muž středního věku. Donesl Clarkovi bohaté, vynikající jídlo. Američan si je sice vychutnával, ale jeho pozornost se soustředila na stůl daleko od něj na opačné straně místnosti.

Jen pár okamžiků poté, co si Clark vložil do úst první sousto křehkého masa d'asa mořského, vrchní číšník uvedl ke stolu u okna tři Araby v drahých oblecích. Ti si u jiného číšníka objednali koktejly.

Dva z mužů byli hoteloví hosté; Clark to zjistil, když jeho tým sledoval své cíle, a potvrdila to i důkladná zpravodajská analýza provedená lidmi, které jeho organizace zaměstnávala. Ti dva byli bankéři z Ománu a Clarka nezajímali. Důležitý byl třetí muž, padesátiletý šedovlasý Libyjec s pečlivě střiženým plnovousem.

Byl to Cíl dva.

Clark držel vidličku v levé ruce; jako pravák byl nucen se to naučit poté, co utrpěl zranění. V pravém uchu měl naslouchátko tělové barvy. Zatímco jedl,

zaměřil je směrem ke třem mužům; rozpoznat jejich hlasy mezi hlasy ostatních bylo těžké, přesto se mu po pár minutách podařilo zachycovat slova Cíle dva.

Věnoval se svému d'asu mořskému a čekal.

Po chvíli si Arabové objednali u číšníka jídlo. Clark slyšel, jak si jeho cíl objednáva grilovanou telecí kotletu, ostatní dva si objednali každý něco jiného.

To bylo dobré. Kdyby si Ománci objednali totéž, co jejich libyjský společník, Clark by musel přejít na plán B. Ten by se odehrál na ulici a tam by John musel čelit spoustě dalších neznámých, mnohem většímu počtu neznámých, než s kolika se bude muset vypořádat zde v restaurantu Tuğra.

Každý z trojice si však objednal jiný předkrm a Clark v duchu děkoval svému štěstí. Vyndal odposlouchávací zařízení z ucha a zastrčil je do kapsy.

Upíjel portské, které si dal po jídle. Lidem u stolu, u něhož seděl jeho cíl, podávali studené polévky a bílé víno. Clark dbal na to, aby se nedíval na hodinky. Jeho plán sice měl přesný časový rozvrh, Clark ale v žádném případě nechtěl dávat najevo starosti, obavy nebo nedočkávy neklid. Jen si vychutnával portské a v duchu odpočítával minuty.

Krátce poté, co ze stolu Arabů sklidili polévkové mísy, Clark požádal číšníka, aby mu ukázal cestu na pánské toalety. Musel projít kolem kuchyně. Posadil se v kabině a chvatně si odmotával obvaz na pravé ruce.

Obvaz neměl za účel něco zamaskovat, Clarkova pravice byla skutečně zraněná a bolela jako čert. Před několika měsíci mu ji rozmlátili kladivem. Během několika následujících měsíců prodělal tři operace, při kterých mu spravili kosti a klouby, ale od doby, kdy zranění utržil, si neužil jedinou noc slušného, klidného spánku.

Třebaže obvaz byl pravý, posloužil i k něčemu jinému. Pod tlustými vrstvami gázy, mezi dvěma dlahami, které fixovaly ukazovák a prostředník, John ukrýval malou injekční stříkačku uloženou tak, aby mohl palcem strhnout úzký klobouček obalu, potom krytku jehly a nakonec vbodnout jehlu do svého cíle.

To však byl plán B, jemuž se Clark chtěl vyhnout; proto se rozhodl pro plán A.

Vyndal stříkačku a zastrčil ji do kapsy. Potom si ruku znovu opatrně obvázal.

V plastové stříkačce bylo dvě stě miligramů speciální formy succinylcholinu. Obsah stříkačky se mohl injikovat cíli do těla nebo vpravit do jeho zažívacího ústrojí. Oba způsoby byly smrtící, třebaže injekce tohoto jedu do těla by samozřejmě byla účinnější.

John vyšel z toalety; injekční stříkačku držel v levé ruce.

Jeho časový rozvrh nebyl z nejdokonalejších. Když vycházel z toalety a míjel vchod do kuchyně, doufal, že potká číšníka nesoucího předkrmy, ale chodba byla prázdná. John předstíral, že si prohlíží obrazy na stěně a potom že ho zaujaly pozlacené stropní lišty na chodbě. Konečně se číšník objevil, na rameni

nesl podnos plný zakrytých mís. John se mu postavil do cesty, požádal ho, aby podnos odložil na stolek na trojnožce a přivedl šéfkuchaře. Číšník nedal najevo nelibost, zamaskoval ji zdvořilým výrazem a uposlechl.

Když zmizel za lítacími dveřmi, Clark chvatně prohlédl obsah jednotlivých zakrytých mís; našel telecí kotletu a do středu tenkého plátku masa vpravil jed ze stříkačky. Na povrch omáčky vystoupilo několik průhledných bublinek, většina jedu však zůstala v mase.

Šéfkuchař se objevil za okamžik; Clark již mísu opět zakryl a injekční stříkačku měl v kapse. Rozplýval se chválou nad vynikající večeří. Číšník jídlo servíroval rychle, takže nevychladlo a hosté je neodmítli.

Po chvíli John zaplatil a zvedl se k odchodu. Číšník mu donesl plášť do deště, John si jej oblékl a ještě se rychle ohlédl po Cíli dva. Libyjec právě dojídal telecí kotletu, cele zabraný do rozhovoru se svými společníky z Ománu.

Clark vcházel do hotelové haly; Cíl dva si v té chvíli povoloval kravatu.

Po dvaceti minutách stál pětasedesátiletý Američan s deštníkem naproti hotelu v parku Büyükşehir Belediyesi. Ke vchodu se právě přihnala ambulance.

Dávka jedu byla smrtelná, protijed nemohla mít žádná ambulance na světě.

Cíl dva byl mrtev již teď, nebo v nejbližší chvíli bude. Lékaři zjistí selhání srdce, takže nejspíš nedojde k vyšetřování ostatních hostů, kteří byli poblíž v době, kdy došlo k té nešťastné, nicméně však naprosto přirozené události.

Clark se odvrátil a zamířil do ulice Muvezzi, padesát metrů od parku. Tam si chytil taxík a řidiči řekl, ať ho doveze na letiště. Neměl žádná zavazadla, jen deštník a mobil. Taxík se rozjel, Clark zapnul mobil. „Cíl dva sundaný. Mizím ze scény,“ pronesl tiše, mobil vypnul a levou rukou jej zastrčil pod plášť do náprsní kapsy obleku.

DOMINGU CHAVEZOVÍ přišel hovor od Driscolla a poté od Clarka. Nyní se on sám věnoval svému úkolu. Seděl na trajektu spojujícím Karaköy na evropském břehu Bosporské úžiny a Üsküdar na asijském břehu. Ohromné plavidlo se houpalo na vlnách, červené dřevěné lavice nalevo i napravo od Dominga byly obsazené muži a žernami, putujícími za svým cílem.

Dingüv „cíl“ byl sám, tak, jak si již ověřili při jeho sledování. Plavba mezi oběma místy byla krátká, trvala čtyřicet minut, a to znamenalo, že Chavez musí svůj „cíl“ zlikvidovat zde na trajektu, jinak by se „cíl“ mohl dozvědět, že jeho kolegové byli zabiti; potom by ovšem mohl učinit něco na svou ochranu.

Cíl tři byl tělnatý pětatřicetiletý muž. Seděl na lavici u okna; chvíli si četl v knize, po patnácti minutách však vyšel na palubu, aby si zakouřil.

Chavez chvíli počkal, ujistil se, že odcházejícímu Libyjci nikdo nevěnuje pozornost. Potom vstal a zamířil jinými dveřmi ven.

Stále přšelo, nízko ležící mraky nepropouštěly ani ten nejslabší svit měsíce. Chavez dbal na to, aby se držel v dlouhých stínech vrhaných světly na spodní palubě. Zamířil k zábradlí asi patnáct metrů od svého cíle, držel se v polotmě a díval se na pomrkávající světla na břehu a do tmy, zatímco trajekt proplouval pod mostem Galata.

Koutkem oka sledoval svůj cíl; muž stál kousek od zábradlí a kouřil. Horní paluba ho chránila před deštěm. U zábradlí stáli ještě dva jiní muži, Ding však svého člověka sledoval celé dny a věděl, že Libyjec se tu nějakou chvíli zdrží.

Chavez vyčkával ve stínu; ti dva konečně odešli.

Ding se nyní blížil zezadu ke svému cíli.

Cíl tři polevil v obezřelosti, nevěnoval se příliš pečlivě své osobní bezpečnosti, ale přece jen – jako příslušník vnitřní bezpečnosti i jako špion na volné noze – by asi nepřežil takhle dlouho, kdyby byl hlupák. Měl se určitě na pozoru. Aby se k němu Ding dostal, musel projít před lampou osvětlující palubu. Muž zpozoroval pohybující se stín, odhodil cigaretu a prudce se otočil. Jeho ruka vklouzla do kapsy kabátu.

Chavez se na něj vrhl, několika bleskurychlými skoky se dostal k zábradlí a švihem levice zabránil urostlému Libyjci použít zbraň, po níž nepochybně sahal. Černým koženým obuškem, který držel v pravé ruce, ho vši silou udeřil do levého spánku. Ozvalo se hlasité prasknutí. Cíl tři se zhroutil mezi Chavezem a zábradlí.

Chavez zastrčil obušek do kapsy a uchopil bezvědomého muže za hlavu. Chvatně se rozhlédl kolem, ujistil se, že nikdo není poblíž, načež prudkým pohybem zlomil mužovi vaz. Ještě se naposled rozhlédl po dolní palubě, vyzvedl Libyjce na zábradlí a shodil ho dolů. Mrtvé tělo zmizelo ve tmě, ozvalo se jen slabé šplouchnutí, zaniklo však v šumění vody a v dunění stroje trajektu.

Chavez se po několika minutách vrátil a posadil se na jiné místo na červené lavičce. Odtud vyslal mobilem krátkou zprávu.

„Cíl tři sundaný. Ding mizí.“

NOVÝ STADION Türk Telecom Arena pojme přes padesát tisíc diváků; když hraje istanbulské fotbalové mužstvo Galatasaray, je plný. Dnešní večer byl sice deštivý, davy diváků však nemokly, chránilo je zastřešení stadionu.

Zápas s městským rivalem Beşiktaş přilákal spoustu diváků, tribuny byly přeplněné místními fanoušky. Jen jeden cizinec mezi diváky si hry příliš nešímal. Dominic Caruso, který se ve fotbale moc nevyznal, soustředil pozornost na Cíl čtyři, jednatřicetiletého vousatého Libyjce, který se přišel na zápas podívat se skupinou Turků, svých známých. Mužovi, který seděl několik řad

nad cílem, Dom zaplatil za to, že si s ním vymění místo, takže nyní měl na cíl dobrý výhled a současně byl blízko k východu, takže mohl rychle zmizet.

Během prvního poločasu mohl Caruso jen povzbuzovat hráče, když je povzbuzovali diváci kolem něj, a vstát, když vstávali ostatní, což se dělo v podstatě neustále. O přestávce se téměř všechna sedadla vyprázdnila, fanoušci odcházeli ke stánkům s jídlem nebo na toalety. Cíl čtyři a většina jeho známých však zůstali na svých místech, Caruso proto také nikam nešel.

Branka, kterou hned na začátku druhého poločasu vstřelilo mužstvo Galatasaray, vyvolala u diváků bouřlivé nadšení. Krátce poté, když do konce utkání zbývalo ještě pětatřicet minut, Libyjec pohlédl na mobil a hned nato zamířil ke schodům.

Caruso vyrazil ke schodům ještě před svým cílem, hnal se k nejbližší toaletě. Zůstal stát u východu a čekal.

Za několik vteřin Cíl čtyři vešel na toaletu. Dominic chvatně vytáhl z kabátu papír s nápisem *Kapalı*, „Obsazeno“, a přilepil jej na dveře vedoucí ven z toalety. Papír se stejným nápisem pak přilepil i z druhé strany na vchod. Potom vešel dovnitř a zavřel za sebou.

Cíl čtyři stál před řadou mušlí, vedle něj ještě dva muži. Ti tu byli společně, takže si zanedlouho umyli ruce a odešli. Dominic přistoupil k mušli; od cíle ho dělily čtyři další pisoáry. Sáhl pod dres a z kapsy kalhot vyndal úzkou dýku.

Cíl čtyři si zatáhl zip, odstoupil od mušle a zamířil k umyvadlu. Když míjel muže ve fanouškovském dresu a s šálou s nápisem Galatasaray, ten se k němu prudce otočil. Libyjec ucítil úder do žaludku. Nato ho muž postrkoval k jedné z kabin na vzdáleném konci toalety. Libyjec se pokusil sáhnout po noži, který měl v kapse, ale útočník byl silný, tlačil ho dál a nepolevoval. Libyjec se jen bezmocně potácel dozadu.

Oba se skáceli na toaletní mísu. Teprve nyní mladý Libyjec pohlédl na místo, kde ucítil úder. Ze žaludku mu trčela rukojeť dýky.

Zmocnila se ho panika, vzápětí slabost.

Útočník ho srazil na podlahu hned vedle mísy. Sehnul se, až měl ústa u Libyjcova ucha. „Tohle je za mého bratra, Briana Carusa. Tví lidé ho v Libyi zabili a dneska za to všichni, do jednoho, zaplatíte svými životy.“

Cíl čtyři zmateně, nechápavě přivřel oči. Uměl anglicky, takže rozuměl, co ten člověk říká, nikoho jménem Brian však neznal. Zabíjel hodně lidí, některé v Libyi, ty však byli Libyjci, Židé, povstalci. Nepřátelé plukovníka Kaddáfího. Žádného Američana nikdy nezabil. Netušil, o čem tenhle fanoušek mužstva Galatasaray mluví.

Cíl čtyři zemřel zhroucený na podlaze záchodu sportovního stadionu, přesvědčený, že tohle všechno musí být nějaký strašný omyl.

• • •

CARUSO SI SVLÉKL ZAKRVÁCENÝ DRES, pod ním měl obyčejné bílé tričko. To si stáhl také a nyní měl na sobě dres v barvách soupeře. Černá a bílá barva mužstva Beşiktaş mu pomůže splynout s davem stejně, jako splynul s davem, když měl na sobě červené a zlaté barvy mužstva Galatasaray.

Obyčejné tričko a dres v barvách mužstva Galatasaray si nacpal za opasek kalhot, z kapsy vyndal černého kulicha a nasadil si jej.

Ještě okamžik zůstal stát nad mrtvým mužem. Ve slepém, pomstychtivém vzteku měl chuť na mrtvolu plivnout. To nutkání potlačil, byla by od něj hloupost nechat na mrtvole svou DNA. Jen se tedy otočil, vyšel z toalety, strhl z dveří nápis *Kapalı* a zamířil k východu ze stadionu.

Prošel turniketem, opustil stadion a vykročil do hustého deště. Z postranní kapsy kapsáčů vyndal mobil.

„Cíl čtyři vyřízen. Dom mizí. Brnkačka.“

KAPITOLA 3

ÚKOLEM MLADÉHO JACKA RYANA bylo eliminovat cíl, ohledně kterého bylo nejméně problémů: osamělého muže, sedícího ve svém bytě u stolu. Alespoň tak tedy zněl výsledek sledování.

Podle předpokladů to měla být nejsnadnější operace a Jack to chápal přesně tak, jako chápal, proč mu přidělili právě tenhle úkol: z jednoduchého důvodu – v rozpisu operací byl až úplně vespod. Sice se již účastnil velice riskantních utajených operací všude na světě, přesto však jich bylo méně, než kolik jich měli za sebou ostatní členové skupiny.

Jackovi nejprve chtěli přidělit operaci v paláci Çırağan a Cíl dva, neboť usoudili, že stříknout do kusu masa jed bude ze všech jejich operací nejjednodušší záležitost, Cíl dva však nakonec dostal na starost Clark, protože pětadesátiletý muž, který v pětihvězdičkovém hotelu večerí sám, nebude nijak nápadný, zatímco mladý muž ze Západu, který by si dal takové jídlo na takovém místě a byl přitom úplně sám, by vzbudil pozornost personálu restaurace. V případě, byť nepravděpodobném, že by se úřady začaly o věc zajímat poté, co host, sedící jen o několik stolů dál od něho, zemřel, by si někdo mohl takového osamělého hosta pamatovat.

Jack byl tedy pověřen likvidací Cíle pět, muže jménem Emad Kartal, spozárského specialisty bývalé buňky Organizace pro vnitřní bezpečnost. Určitě to nebude procházka růžovým sadem, ale lidé v Univerzitě rozhodli, že takovou těžší procházku Jack zmůže.

Kartal prakticky každý večer trávil u počítače a právě tento jeho zvyk nakonec vedl k vyzaření buňky. Před šesti týdny poslal zprávu příteli v Libyi; zpráva však neunikla pozornosti, byla dekodována a Ryan s ostatními analytiky ve Státech tuto zpravodajskou informaci zachytili.

Kartala a jeho buňku potom zkompromitovali tím, že se nabourali do hlasové schránky jeho mobilního telefonu a odposlouchávali komunikaci mezi členy buňky. Ta ukazovala na to, že pracují společně.

V jedenáct večer Ryan vešel do pětioschodového činžáku, v němž jeho cíl bydlel. Použil padělanou čipovou vstupní kartu, kterou pro něj zhotovili tech-

ničití guruové v jeho organizaci. Dům stál ve čtvrti Taksim, na dohled od pět set let staré mešity Cihangir. Dům byl dost nákladná stavba, nacházel se v prestižní čtvrti, samotné byty však byly jednopokojové, natlačené jeden na druhý. Na každém poschodí jich bylo osm. Jeho objekt bydlel ve třetím poschodí.

Ryanovy instrukce byly jasné a stručné. Vejde do bytu Cíle pět, vizuálně si potvrdí, že skutečně jde o zájmový objekt, a potom ho střelí třikrát do prsou nebo do hlavy podzvukovými střelami, vypálenými z pistole ráže .22 s tlumičem.

Ryan šel nahoru po dřevěném schodišti; na nohou měl střevíce s měkkou podrážkou. Cestou si natáhl přes obličej černou bavlněnou lyžařskou masku. Byl jediný, kdo ten večer pracoval v masce, jednoduše proto, že byl rovněž jediný, kdo „nepracoval“ na veřejnosti. Tam by člověk v masce upoutal pozornost.

Došel do třetího poschodí a vstoupil do jasně osvětlené chodby. Do bytu jeho cíle vedly třetí dveře vlevo. Jak mladík míjel ostatní dveře, slyšel hovor, televizi, rádia a telefonické hovory. Stěny tu byly tenké; to nebylo dobré, naštěstí ostatní obyvatelé tohoto poschodí sami dělali značný hluk. Jack doufal, že tlumič a jeho podzvukové střely, tišší, než je běžné, budou skutečně tak tiché, jak hlásala reklama.

Za dveřmi svého cíle slyšel rapovou hudbu. Tohle *bylo* dobré, pomůže to přehlušit Ryanovy kroky.

Dveře byly zamčené, Ryan však měl instrukce, jak se dostat dovnitř. Clark byl minulý týden v tomhle domě čtyřikrát, když sledoval činnost a chování cíle; teprve potom si svou operaci prohodil s nejmladším členem skupiny. Paklíčem otevřel zámky několika neobydlených bytů. Zámky byly staré a nebyla s nimi zvláštní práce, takže si v místním obchodě koupil podobný model a strávil večer tím, že Jacka učil, jak takový zámek rychle a tiše překonat.

Clarkovy instrukce se osvědčily. Když Jack paklíčem zámek otvíral, ozvalo se jen slabé zaskřípění kovu o kov a za dvacet vteřin byl zámek otevřený.

Byt vypadal tak, jak Jack očekával. Za kuchyňkou byl obývací pokoj, u zadní stěny stál stůl, čelem ke stěně. U něj seděl zády k Ryanovi muž. Před sebou měl tři velké ploché počítačové monitory a na dosah ruky řadu periferních zařízení, knihy, časopisy a jiné předměty. V plastové tašce ležely polystyrénové krabice s napůl snědeným čínským jídlem, vedle nich Ryan uviděl zbraň. V krátkých zbraních se vyznal, tuhle však nedokázal hned identifikovat. Byla to poloautomatická pistole, ležela jen několik desítek centimetrů od Kartalovy pravé ruky.

Jack vešel do kuchyňky a tiše za sebou zavřel dveře.

Kuchyňku zaplavovalo silné světlo, obývací pokoj s Jackovým cílem však byl temný, osvětlovaly ho jen monitory. Ryan zkontroloval okno, potřeboval se

presvědčit, že sem není vidět z bytů naproti přes ulici. Ujistil se tak, že jeho čin nikdo neuvidí; udělal několik kroků blíž ke svému objektu, aby zvuk výstřelů pohltil pokoj a aby nebyl k chodbě blíž, než bylo nutné.

V pokoji duněla rapová hudba.

Možná že Jack přece jen způsobil nějaký hluk. Snad vrhl stín na lesklou plochu před svou obětí, nebo se obrys jeho postavy odrazil na skle monitorů. Ať tak či onak, muž náhle odkopl židli dozadu, prudce se otočil a v mžiku hmátl po pistoli. Byla to poloautomatická zígana turecké výroby, ráže 9 milimetrů. Sebral ji konečky prstů, a ještě než dostal prst na spoušť, zvedl ji proti vetřelci. Jack si svůj cíl identifikoval podle fotografií pořízených při sledování. Vypálil jednou, střela ráže .22 vnikla mužovi do žaludku, přesně v místě, kde by měl být hlavy, kdyby ho Jack nevyplašil. Libyjec upustil pistoli a vrávoravě se skácel dozadu na stůl, sražený ani ne tak nárazem střely, jako přirozenou snahou utéct před šíravou bolestí, kterou mu působilo zranění.

Jack vystřelil podruhé, tentokrát muže zasáhl do prsou, potom znovu. Kulka pronikla prsními svaly a uprostřed mužova bílého nátělníku se rozlila tmavě rudá skvrna.

Libyjec si ránu sevřel, tlumeně vyhekl, natočil se zády k Ryanovi a potom se bezmocně zhroutil na stůl. Nohy se mu podlomily, muž se svezl na podlahu a překulil se na záda.

Ryan k němu rychle přistoupil a zvedl pistoli k třetí, konečné střele do hlavy. Potom si to však rozmyslel; výstřel, třebaže tichý, není v žádném případě neslyšitelný. Také si byl vědom, že kolem tohohle bytu jsou i další byty a jsou obydlené. Namísto toho, aby způsobil další hluk, který by mohla zaslechnout dobrá desítka možných svědků, si k mužovi klekl a nahnátl jeho krční tepnu. Nic; muž byl mrtev.

Ryan se zvedl k odchodu, jeho zrak však padl na stolní počítač a tři monitory. Pevný disk bude úplná pokladnice zpravodajských informací, tím si byl Jack jistý, a pro něj a pro jeho duši analytika nebylo na světě nic víc vzrušujícího a lákavějšího než hromada zpravodajských informací.

Škoda jen, že má rozkaz nechat všechno na místě a vymajznout co nejdříve poté, co svůj cíl vyřídí.

Několik vteřin tiše stál a naslouchal.

Kolem žádné zděšené výkřiky, žádné volání, venku žádné sirény.

Byl si jistý, že střelbu nikdo nezaslechl. Možná by se přece jen mohl podívat, na čem to Libyjci vlastně pracují. Když je sledovali, shromáždili o nich pouze zlomkovité kousky informací. Ty stačily jen k tomu, aby věděli, že Organizace pro vnitřní bezpečnost dál vyvíjí činnost, pravděpodobně pracuje pro některý syndikát se sídlem mimo Istanbul. Jack si říkal, jestli by právě

v Kartalově počítači nenalezl dostatek informací, s jejichž pomocí by dokázali tuhle hádanku rozluštit.

Ale co – *hovno*, pomyslel si Jack. Můžou to být drogy, násilné nucení k prostituci, únosy. Devadesát vteřin práce může zachránit spoustu životů.

Rychle si klekl před stůl, přitáhl si klávesnici a uchopil myš.

Neměl sice rukavice, ale s tím, že tu po něm zůstanou otisky prstů, si nedělal nejmenší starosti. Na konečky prstů si nanесl vrstvu New-Skinu, čiré, lep-kavé látky, která krásně zaschne a používá se jako tekutý obvaz. Používali ji všichni operativci v situacích, kdy mít rukavice nebylo praktické nebo kdy by působily nepatřičně nebo podezřele.

Jack si načetl seznam souborů v počítači a složky si přenesl na nejbližší monitor. Napříč přes něj se táhla krvavá šmouha z Kartalovy rány na prsou. Jack vytáhl z tašky s napůl snědeným čínským jídlem špinavý ubrousek a monitor otřel.

Mnohé soubory byly zašifrované a na to, aby se je zde pokoušel dešifrovat, Ryan neměl čas. Rozhlížel se po stole; našel plastovou taštičku asi s desítkou vyměnitelných disků. Jeden vyndal, zasunul jej do USB portu v přední části počítače a soubory na něj uložil.

Uviděl, že se otevřela elektronická pošta Cíle pět, začal tedy ukládat zprávy. Mnohé z nich byly v arabštině, jedna vypadala na to, že je snad v turečtině, několik zpráv bylo bez uvedení předmětu nebo dokonce bez textu. Jack otvíral emaily jeden po druhém a klikal na přílohy.

V jeho sluchátku to zapípalo. Jack na ně poklepal špičkou prstu. „Tady Jack.“

„Ryane?“ To volal Chavez. „Opozdil ses s hlášením! Jak to s tebou vypadá?“

„Omlouvám se. Jen takové menší zdržení. Cíl pět je vyřízen.“

„Nějaký problém?“

„Ne, žádný.“

„Jsi venku?“

„Zatím ne. Beru si z osobního počítače objektu překrásnou hromádku zpravodajských materiálů. Ještě půl minuty a jsem hotov.“

„Nic takového, Ryane! Všecko, cos našel, tam nech. A ztrať se odtamtud! Nemáš tam nikoho, kdo by ti pomohl.“

„Jo, rozumím.“

Ryan přestal klikat na e-maily. Vtom se však v Kartalově příchozí poště objevila nová zpráva. Jack instinktivně dvakrát klikl na přiložený soubor a na monitoru před ním se načetly fotografie JPEG. „Co když se nám tohle bude hodit?“ pronesl Jack. Jeho hlas zněl roztržitě, v tu chvíli si zvětšoval první fotografii.

„Tak pěkně hopem, mládenče!“

Jack však nyní neposlouchal, co Chavez říká. Probíral jednu fotografii za druhou, nejprve ve spěchu, potom pomaleji a fotografie si pozorně prohlížel.

Náhle se zarazil.

„Ryane? Jsi tam?“

„Panebože,“ hlesl Jack.

„Co se děje?“

„Tohle je... To jsme my! Provalilo se to na nás, Ding!“

Snímky byly zřejmě pořízeny bezpečnostními kamerami, jejich kvalita byla různá, ale byly dobré natolik, aby Jack poznal, že je na nich jejich tým. John Clark stojí mezi dveřmi luxusní restaurace. Sam Driscoll jede na skútru ulicí bičovanou deštěm. Dom Caruso prochází turniketem v rozlehlém průchodu, jaké bývají na sportovních stadionech. Domingo Chavez hovoří do mobilu na lavici na trajektu.

Jack si vzápětí uvědomil, že snímky pocházejí z dnešního večera. Všechny zhruba z poslední hodiny.

V panice se zvedl. Nohy měl jako ochromené poznáním, že tým byl při své činnosti v Istanbulu sledován. Vtom se na prvním místě sloupce došlé pošty objevila další zpráva. Jack se skokem vrhl k myši a otevřel si ji.

Zpráva obsahovala jediný obrázek. Jack si jej dvojím kliknutím načetl.

Spatřil muže s maskou, klečícího před klávesnicí, jehož oči napjatě zírají do bodu přímo pod kamerou, která záběr pořizovala. Za maskovaným mužem Ryan rozeznal na podlaze část nohy člověka, ležícího na zádech.

Ohlédl se přes rameno za sebe; spatřil nohu Cíle pět, třicet do prostoru.

Zadíval se na horní část prostředního monitoru a uviděl malou kameru, zabudovanou do jeho zkosené hrany.

Záběr byl pořízen někdy během posledních šedesáti vteřin, zatímco Ryan kopíroval data z pevného disku.

Pozorují ho i v téhle vteřině.

Než stačil ještě něco říct, v pravém uchu mu zaburácelo Chavezovo „*Kurva*, padej odtamtud, Jacku! Hned! *Doprdele*, to je rozkaz!“

„Už jdu,“ pronesl Jack šeptem. Upřel zrak na objektiv drobné webové kamery, jeho myšlenky se upjaly na toho, kdo asi je za ní a právě se na něj dívá.

Už už sahal po vyměnitelném disku v počítači, tu ho však napadlo, že v počítači se uchovávají všechny obrázky jeho týmu a každý, kdo přijde vyšetřovat smrt Cíle pět, je uvidí.

Jack se bleskem vrhl na podlahu, vytrhl šňůru počítače ze zásuvky a jako splašený rval ze zadní stěny skříně počítače kabely a šňůry. Potom patnáctikilový přístroj zvedl a nesl jej dveřmi, dál dolů po schodech a ven na ulici. Utíkal v dešti; to bylo moudré a případné, muž, běžící takhle deštěm a svírající

v náručí počítač, nebyl v této situaci nijak nápadný. Auto měl Jack o jeden blok dál. Hodil počítač na zadní sedadlo a vyjel ze čtvrti Taksim směrem k letišti.

Během jízdy ještě zavolal Chavezovi.

„Ding.“

„Tady Ryan. Jsem venku, ale... hovno. *Nikdo* z nás není z ničeho venku. Všechny nás dneska večer sledovali!“

„Sledovali... *Kdo?*!“

„To netuším, ale *někdo* nás pozoruje. Snímky celé naší skupiny poslal do počítače Cíle pět. Pevný disk s těmi snímky mám s sebou. Do dvaceti minut jsem na letišti a můžeme –“

„Nic takovýho! Jestli někdo na nás něco hraje, nemůžeš vědět, jestli v té bedně plné drátů není štěnice nebo maják. S tím zasraným krámem se vůbec nepřibližuj k místu, odkud se budeme pakovat pryč!“

Jack si uvědomil, že Ding má pravdu. Na okamžik se nad jeho slovy zamyslel.

„Mám nůž se šroubovákem. Někde zastavím, disk vyndám, zkontroluju ho a zbytek nechám rovnou na místě. Auto taky někam zapíchnu, co kdyby mi do něj někdo něco strčil, když jsem byl v tom bytě. Na letiště se dostanu nějak jinak.“

„Tak pohni zadkem, mladíku.“

„Jo. Ryan končí.“

Jack jel deštěm, projížděl křižovatkami s dopravními kamerami namontovanými vysoko nad vozovkou. Nedokázal se zbavit tísnivého pocitu, že každý jeho pohyb neustále pozoruje něčí nemrkající oko.

KAPITOLA 4

WEJ ČEN-LIN byl ekonom, nikdy nesloužil v armádě, a proto se jakživ nedotkl střelné zbraně. Tato skutečnost na něj tvrdě doléhala, když nyní hleděl na velkou černou pistoli ležící na stole na pijáku. Zíral na ni jako na nějaký vzácný artefakt.

Vrtalo mu hlavou, jestli dokáže tou zbraní zasáhnout přesně, třebaže k tomu, aby se střelil do hlavy, nijak moc zručnosti nejspíš nebude potřebovat.

Feng, bývalý policista a jeho hlavní osobní strážce, mu udělil devadesátivteřinovou základní instruktáž, jak zbraň funguje. Pistoli svému chráněnci půjčil, dokonce mu ulehčil práci, zasunul do komory náboj a zbraň odjistil. Potom ho vážným, přesto však poněkud blahosklonným tónem poučil, jak zbraň držet a jak stisknout spoušť.

Wej se svého strážce zeptal, kam přesně má namířit, aby zbraň měla maximální účinek; odpověď, kterou dostal, nebyla tak výstižná, jak by se bývalému ekonomovi zamlouvalo.

Feng jen pokrčil rameny a vysvětlil mu, že zbraň v podstatě splní svůj účel, když se ústí hlavně přitiskne na kterékoli místo na lebce tam, kde je uložen mozek, a když se opozdí lékařská pomoc. Potom Feng slíbil, že dohlédne na to, aby se lékařská pomoc skutečně opozdila.

Krátce pokývl a ponechal Wej Čen-lina samotného v jeho pracovně. Wej nyní seděl za stolem, pistole ležela před ním.

Wej si odfrkl. „Ten Feng se teda předvedl – pěkný osobní strážce!“

Uchopil pistoli do obou rukou. Byla těžší, než čekal, byla však dobře vyvážená; rukojeť byla nečekaně masivní, seděla v dlani pevněji, než si Wej vůbec představoval, že je u pistole možné. To však neznamená, že se nějak dlouho střelnými zbraněmi v mysli zaobíral.

Zadíval se na zbraň důkladně, zblízka, a jen tak ze zvědavosti si přečetl výrobní číslo a jméno výrobce, vyražené do kovu. Wej Čen-lin, prezident Čínské lidové republiky a generální tajemník Komunistické strany Číny, si přiložil ústí hlavně k pravému spánku a koneček prstu přitiskl na spoušť.

WEJ SE NEHODIL k řízení své země, a to bylo do značné míry důvodem, proč se rozhodl, že se zabije.

Když se v roce 1958 narodil, jeho otci bylo téměř šedesát let a byl to jeden z třiceti členů Sedmého politbyra Komunistické strany Číny. Původním povoláním byl novinář, spisovatel a vydavatel novin, ve třicátých letech dvacátého století však své povolání opustil a přešel do oddělení propagandy Komunistické strany Číny. Společně s Mao Ce-tungem se účastnil Dlouhého pochodu. Pochod měřil 12 875 kilometrů a z Mao Ce-tunga učinil národního hrdinu a vůdce komunistické Číny. Mnohým mužům držícím se v Maově blízkosti také zajistil pro budoucnost život v pohodlí.

Lidé jako Wejův otec, kteří se během revoluce náhodnou shodou dějinných událostí dostali po bok Mao Ce-tunga, sami sebe považovali za hrdiny a následujících padesát let zaujímal v Pekingu vedoucí místa.

Čen-lin se narodil jako syn takto privilegovaných rodičů. Vyrůstal v Pekingu, studoval na výběrové internátní škole ve Švýcarsku. V Collège Alpin International Beau Soleil nedaleko Ženevského jezera se spřátelil s ostatními podobnými dětmi, syny stranických činitelů, maršálů a generálů. Ještě než odešel na Pekingskou univerzitu studovat ekonomii, bylo předem dáno, že on a mnozí z jeho čínských přátel z internátní školy budou v té či oné formě pracovat ve vládních službách.

Wej byl členem skupiny později známé jako Korunní princové. Byly to osoby s hvězdnou kariérou v politice, armádě a byznysu, synové a dcery bývalých nejvyšších stranických činitelů. Většina z nich byli vysoce postavení maoisté, kteří bojovali v revoluci. Ve společnosti, jež popírala existenci vyšší společenské třídy, Korunní princové bezesporu představovali elitu, oni jediní vlastnili peníze, moc a politické konexe, jež jim dávaly oprávnění vládnout příští generaci.

Po promoci se Wej stal členem městské správy v Čchung-čchingu a postoupil do funkce místostarosty. Po několika letech odešel z veřejné správy a studoval na Obchodní fakultě Nankingské univerzity. Dosáhl magisterského titulu z ekonomie a získal doktorát v oboru veřejná správa. Polovinu osmdesátých let a celá devadesátá léta pracoval na úseku mezinárodních financí v Šanghaji, v jedné z nových zvláštních ekonomických zón, zakládaných komunistickou ústřední vládou. V těchto zónách neplatila řada zákonů, aby se mohla uplatnit praxe volného obchodu a aby se přilákali zahraniční investoři. Experiment s těmito enklávami kvazikapitalismu se setkal s absolutním úspěchem; uplatnilo se tu Wejovo vzdělání v ekonomii a ještě výrazněji jeho obchodní a stranické konexe, což přispělo k tomu, že se stal jednou z ústředních

osobnosti finančního růstu země. Předurčovalo ho to k vykonání ještě významnějších skutků v budoucnosti.

Byl zvolen starostou Šanghaje, na přelomu tisíciletí největšího čínského města. Zde prosazoval ještě další investice ze zahraničí a další rozšíření zásad volného trhu.

Wej byl pohledný a charismatický muž, navíc oblíbený v západních obchodních kruzích. Jeho šťastná hvězda stoupala jak doma, tak ve světě, stal se jakousi tváří Nové Číny. Současně však byl zastáncem přísného společenského řádu, podporoval pouze ekonomickou svobodu. Co se týče osobní svobody, obyvatelé jeho města nezaznamenali sebemenší náznak liberalizace.

Po potupné prohře s Ruskem a s USA ve válce o sibiřské zlaté doly a ropná pole dostala většina vlády v Pekingu vyhazov a Wej, mladý a energický symbol Nové Číny, byl povolán do státní služby. Stal se hlavou stranické organizace v Šanghaji a členem Šestnáctého politbyra.

Několik dalších let Wej rozděloval svůj čas mezi Šanghaj a Peking. Ve vládě byl jakousi raritou, komunistou prosazujícím byznys, jenž se zaměřoval na rozšiřování zvláštních ekonomických zón a dalších zón volného obchodu po celé Číně; současně však podporoval tvrdou linii politbyra, uplatňovanou vůči liberálnímu politickému smýšlení a svobodě jednotlivce.

Byl „synem strany a předsedy Maa“, a *současně* se živě zajímal o mezinárodní finančníctví. Ekonomický liberalismus byl pro Weje účelem, který světí prostředky, způsobem, jak dostat do země víc peněz ze zahraničí, jak komunistickou stranu *posílit*, ne ji podryvat.

Po krátké válce s Ruskem a Spojenými státy se mnozí lidé domnívali, že vzniklé hospodářské potíže zemi zničí. Na obzoru vyvstávala hrozba hladomoru, naprostého zhroucení infrastruktury země a jednotlivých provincií; nakonec by nastala anarchie. Čína mohla kolapsu zabránit jedině činností Weje a ostatních, jemu podobných. Wej tlačil na rozšiřování zvláštních ekonomických zón a na zřízení desítek menších oblastí svobodného obchodu a podnikání.

Zoufalé politbyro nakonec jeho tlaku ustoupilo; Wejovy plány se uskutečnily v plném rozsahu a čínský kvazikapitalismus rostl závratným tempem.

Wejův odvážný taktický tah se vyplatil. Wej, hlavní tvůrce návrhu finanční reformy, se za svou práci dočkal odměny. Jeho úspěch, společně s postavením Korunního prince a člověka patřícího do výběrového chovu politiků, z něj dělaly přirozeného adepta na roli ministra obchodu v rámci Sedmnáctého politbyra. Jakmile se chopil řídicí úlohy v oblasti finanční politiky, pro čínskou ekonomiku to bylo požehnání – přineslo to dvouciferná čísla růstu, který vypadal, že bude trvat věčně.

Potom však bublina praskla.

Krátce poté, co se Wej stal ministrem obchodu, světové hospodářství sklouzlo do dlouhotrvajícího poklesu. Investice přicházející do Číny ze zahraničí i její vlastní export silně utrpěly. Obě tyto hlavní složky hospodářství, jež vděčily Wejovi za to, že do nich vnesl revoluční změny, byly hlavní hybnou silou dvouciferného růstu a pramenem přílivu peněz. Ten vyschl, když svět přestal od Číny nakupovat zboží.

Země se řítila do katastrofy a její pád nedokázalo zarazit ani další rozšiřování zón volného obchodu, k němuž se Wej uchýlil. Když vypukla finanční krize v Evropě a realitní trh v Americe se začal hroutit, nákupy nemovitostí a termínované obchody s měnami, které Čína praktikovala po celém světě, se ukázaly jako černé díry, ve kterých peníze nenávratně mizí.

Wej věděl, odkud v Pekingu fouká vítr. Jeho dřívější úspěch s reformami zaměřenými na volný obchod, jež měly zemi zachránit, se nyní obrátí proti němu. Političti nepřátelé budou jeho ekonomický model strkat lidem před oči jako ukázkou neúspěchu a budou prohlašovat, že Wej tím, že rozšiřoval obchodní styky s ostatním světem, jen vystavil Čínu nákaze zvané kapitalismus.

Ministr Wej tedy skrýval pravdu o čínském nepovedeném ekonomickém modelu tím, že se soustředil na velikášské státní projekty a podporoval poskytování půjček oblastním vládám na opravy nebo stavbu silnic, budov, přístavů a telekomunikační infrastruktury. Byla to ukáзка typů investic patřících do starého komunistického ekonomického modelu, do politiky ústřední vlády. Takové investice měly vést k rozvoji hospodářství cestou rozsáhlých akcí centrálního plánování.

Tohle vypadalo dobře na papíře a Wej tři roky předkládal na schůzích procenta tempa růstu. Čísla, třebaže ne tak dobrá jako v prvních letech bouřlivého rozvoje po válce, se přesto držela na úctyhodné hladině mezi osmi a devíti procenty. Wej oslňoval politbyro a nižší vládní kruhy v Číně i světový tisk fakty a čísla, jež situaci vykreslovala v takových barvách, v jakých chtěl, aby je jak Čína, tak svět viděly.

To však byly jen iluzionistické triky; Wej si toho byl vědom, protože půjčky nebude nikdy možné splatit. Poptávka po čínském vývozu klesla, příjmy z něj byly pouhé kapičky, dluh oblastních vlád se dostal na sedmdesát procent HDP, pětadvacet procent úvěrů v čínských bankách bylo pochybných, Wej a jeho ministerstvo přesto vybízeli k dalším půjčkám, větším výdajům, k dalšímu budování.

Byl to domek z karet.

Společně s Wejovou zoufalou snahou zakrýt pravý stav čínského hospodářství a hospodářské problémy se Čínou jako tajfun přehnal nový znepokojivý jev. Nazýval se hnutí Tchuej-tang.

Po žalostně bídné reakci ústřední vlády na katastrofické zemětřesení dochá-

želo v ulicích po celé zemi k demonstracím. Vláda proti protestujícím zakročila, určitě však ne tak násilně, jak by bývala mohla; přesto se situace s každým zatčením nebo útokem slzným plynem stávala nejistější.

Když byli vůdcové demonstrantů vyvelečeni z davu a uvězněni, demonstrace na čas ustaly a ministerstvo veřejné bezpečnosti nabylo dojmu, že má situaci pevně v rukou. Protesty však pokračovaly on-line po nových sociálních sítích a pomocí služeb ChatBoard, dostupných v Číně, a rovněž prostřednictvím dobře známých způsobů, jak obejít opatření, jimiž čínská vláda filtrovala internet.

Ve stovkách milionů počítačů a chytrých telefonů se spontánní protesty proměnily v dobře organizované a mocné hnutí. Komunistická strana Číny reagovala pomalu, ministerstvo veřejné bezpečnosti sice mělo hole, pepřové spreje a policejní mikrobuses, avšak žádné účinné zbraně, jimiž by provedlo protiúder a zakročilo proti elektronickému, obecně rozšířenému povstání jedniček a nul v kyberprostoru. Protestní manifestace, probíhající on-line, se během dlouhé řady měsíců proměnily v revoltu, jejímž vyvrcholením bylo hnutí Tchuej-tang.

Tchuej-tang, čili „zřeknutí se strany“, bylo hnutí, v jehož rámci zprvu stovky a později miliony čínských občanů veřejně vystupovaly z Komunistické strany Číny. Mohli to dělat on-line, anonymně, nebo mohli učinit veřejné prohlášení za hranicemi země.

Po čtyřech letech se hnutí Tchuej-tang mohlo pochlubit více než dvěma sty miliony lidí, kteří se strany zřekli.

Stranu neznepokojovaly samotné počty lidí, kteří ji během čtyř let opustili. Po pravdě řečeno, zjistit správný počet odchodů bylo těžké, neboť mnohá ze jmen na seznamu, rozšiřovaném vedením hnutí Tchuej-tang, byly pseudonymy a běžná jména, která nešlo nezávisle ověřit. Dvě stě milionů opozičníků mohlo ve skutečnosti být jen padesát milionů. Politbyro však dělala záporná publicita, kterou šířili ti, kdo se v zahraničí veřejně zřekli příslušnosti ke straně, a pozornost, již se ve světě těšil úspěch, jehož hnutí dosahovalo.

Ministr obchodu Wej sledoval růst hnutí Tchuej-tang a hněv, zmatek a strach, který budilo v politbyru. Uvažoval také o latentních hospodářských problémech svého národa. Věděl, že nyní není čas na to, aby v plném světle odhalil hrozící krizi. Všechna přísná úsporná opatření budou muset počkat.

Doba rovněž nebyla vhodná k tomu, aby se poukazovalo na slabost ústřední vlády, která se nedovede vypořádat *vůbec s ničím*. To by jen podnítilo masy k ještě silnějšímu odporu a posílilo revoltu.

NA OSMNÁCTÉM SJEZDU strany se stalo něco neuvěřitelného, něco, co Wej Čen-lin naprosto nemohl předvídat. Byl jmenován prezidentem a generálním tajemníkem komunistické strany. Stal se tak vládcem svého domku z karet.

Jak bylo v politbyru běžné, volba ani zdaleka neproběhla hladce. Dva stávající členové, považovaní za nejpravděpodobnější kandidáty, upadli několik týdnů před konáním sjezdu v nemilost, jeden kvůli korupčnímu skandálu v domovském městě Tchien-tin, druhý kvůli zatčení a obvinění ze špionáže jednoho z jeho podřízených. Ze zbývajících potenciálních kandidátů, členů Stálého výboru, byli všichni, až na jednoho, v nějakém spojení se zdiskreditovanou dvojicí.

Zbýval jediný Wej. Stále ještě byl považován za outsidera, nebyl však spojován s žádnou z obou frakcí, takže byl zvolen prezidentem v poměrně nízkém věku čtyřiapadesáti let. Volba ovšem byla výsledkem kompromisu.

Tři nejvyšší funkce v Číně jsou prezident, generální tajemník Komunistické strany Číny a předseda Ústřední vojenské komise, který je současně vrchním velitelem ozbrojených sil. Občas se stává, že všechny tyto tři funkce vykonává jedna a táž osoba, avšak v tomto případě byl předsedou Ústřední vojenské komise Su Kche-čchiang, čtyřhvězdičkový generál Lidové osvobozené armády. Su, syn jednoho z Maových maršálů, jenž se těšil Maově největší důvěře, byl již v dětství Wejovým přítelem jak v Pekingu, tak ve Švýcarsku. Jejich současný vzestup na nejvyšší mocenské příčky v zemi potvrdil, že přišel čas, kdy se vlády chopí Korunní princové.

Wej si však byl od samého začátku vědom, že společné vedení nebude totéž, co partnerství. Su se otevřeně a důrazně hlásil k vojenské expanzionistické politice. Pronášel projevy v duchu militantních „jestrábů“, hovořil o síle a moci Lidové osvobozené armády a o tom, že Čína je osudem předurčena k tomu, aby byla vůdčím činitelem v Asii a světovou velmocí. Posledních deset let on a jeho generální štáb upevňovali pozice ozbrojených sil díky dvacetiprocentnímu ročnímu nárůstu výdajů na armádu. Wej věděl, že Su není typ člověka, který armádu buduje především proto, aby se předváděla a oslňovala na cvičeních a na přehlídkách.

Wej věděl, že Su chce válku. Pokud však šlo o něho samotného, podle jeho přesvědčení byla válka to poslední, co Čína mohla potřebovat.

TŘI MĚSÍCE po převzetí dvou ze tří otěží moci Wej na schůzi Stálého výboru, konané v Čung-nan-chaji – sídle Ústředního výboru Komunistické strany Číny ve zdi ohrazeném komplexu v Pekingu západně od Zakázaného města a od Náměstí nebeského klidu –, učinil taktické rozhodnutí. Toto rozhodnutí povede k tomu, že měsíc poté si Wej přiloží ke spánku pistoli. Považoval za nevyhnutelné přiznat pravdu o finanční situaci země, přinejmenším tedy alespoň členům Stálého výboru. Z ministerstva obchodu i z provincií již začínaly prosakovat různé zvěsti, a Wej se tedy rozhodl, že než se tyto zvěsti rozšíří, on

sám výbor informuje o blížící se krizi „své“ ekonomiky. Sálu plnému bezvý-
razných, kamenných tváří oznámil, že navrhne omezit půjčování peněz
v oblastech a předloží návrh na zavedení řady dalších úsporných opatření.
Vysvětlil, že během doby se tím posílí národní hospodářství, bude to však mít
jeden nepříznivý účinek – krátkodobý pokles hospodářství.

„Jak „krátkodobý“?“ otázal se stranický tajemník Státní rady.

„Dva až tři roky,“ zalhal Wej. Účetní mu sdělili, že jeho úsporná opatření
budou muset platit spíš pět let, mají-li mít žádoucí účinek.

„O kolik poklesne míra růstu?“ To se zeptal tajemník Ústředního výboru pro
disciplinární komisi.

Wej po krátkém rozmyšlení odpověděl klidným, vyrovnaným hlasem:
„Pokud náš plán vejde v platnost, růst se během prvního roku zredukuje odha-
dem o deset bazických bodů.“

Sálem se rozlehl téměř neslyšný šum, jako kdyby všichni přítomní sborem
zalapali po dechu.

„Růst nyní dosahuje osmi procent,“ opáčil tajemník. „Chcete nám tvrdit, že
dojde ke *snížení*?“

„Ano.“

Předseda Ústřední komise pro vůdčí kulturní a mravní pokrok Komunis-
tické strany Číny se rozkřikl, až to slyšel celý sál: „Máme za sebou třicet pět
let růstu! Ani rok po válce jsme nemuseli nic snižovat!“

Wej zavrtěl hlavou a odpověděl mu klidným hlasem, tónem, který byl v ost-
rém protikladu k reakci ostatních v sále, kde naopak narůstalo vzrušení: „Byli
jsme oklamáni. Podíval jsem se do účetních knih z těch let. K růstu docházelo,
jistě, většinou díky rozmachu zahraničního obchodu, který jsem inicioval, ale
první rok po válce se tak nestalo.“

Wej velmi rychle pochopil, že většina lidí v sále mu nevěří. On sám je pou-
hým poslem zpráv, informuje ostatní o krizi, avšak nenese za ni odpovědnost;
nicméně členové Stálého výboru začali vznášet obvinění. Wej na ně odpoví-
dal, naléhal však, aby vyslechli jeho plán, jak situaci v hospodářství napravit
a urovnat. Ostatní však namísto toho hovořili o narůstajícím nepokoji v uli-
cích a rozčileně, znepokojeně mezi sebou debatovali o tom, jak tyto nové pro-
blémy ovlivní jejich postavení v politbyru.

Od té chvíle se schůze zvrtila. Wej byl zatlačen do defenzivy a ještě před
koncem odpoledne se odebral do Čung-nan-chaje s vědomím, že členy Stá-
lého výboru špatně odhadl; nedokážou pochopit vážnost hrozby. Nenaslou-
chali jeho plánu, a už se o něm dál *nebude* jednat.

Tajemníkem a prezidentem se Wej stal proto, že se nepřipojil k žádné ali-
anci. Během všech těch hodin, kdy se diskutovalo o chmurné budoucnosti čín-

ského hospodářství, si však uvědomil, že by mu bývalo stačilo pár přátel ze Stálého výboru.

Jako zkušený politik se silným citem pro „reálpolitiku“ věděl, že jeho vyhlídky na to, že si v dané politické situaci zachrání kůži, jsou mizivé – pokud nevyhlásí, že růst a prosperita, hlásané během pětatřiceti let bývalým vedením, budou pokračovat i pod jeho vedením. A jakožto vynikající ekonom, který má neomezený přístup k těm nejtajnějším hlavním účetním knihám, rovněž věděl, že prosperita Číny skončí velkým krachem a to, jak se bude vyvíjet jeho budoucnost, že záleží jedině na tom, zda se štěstí obrátí.

A nešlo jen o hospodářství. Totalitní režim dokáže – přinejmenším teoreticky – zakrývat skutečnou povahu mnoha fiskálních problémů. On sám do určité míry něco podobného dělal, využíval k tomu rozsáhlé projekty z oblasti veřejného sektoru, aby stimuloval funkční ekonomiku a vyvolával zdaleka ne skutečný dojem její životaschopnosti.

Věděl ovšem, že jeho země sedí na sudu s prachem, představovaném disen-tem, který každým dnem narůstá a hrozí výbuchem.

TŘI TÝDNY po katastrofické schůzi v Čung-nan-chaji si Wej uvědomil, že jeho moc je ohrožena. Během jeho diplomatické návštěvy v Maďarsku jeden člen Stálého výboru, ředitel oddělení propagandy Komunistické strany Číny, přikázal, aby všechna státní média i zpravodajská média v zahraničí, řízená komunistickou stranou, začala vysílat zprávy kritizující způsob, jímž Wej řídí hospodářství. Něco takového bylo neslýchané. Wej se rozlítl, okamžitě se spěšně vypravil zpátky do Pekingu a domáhal se schůzky s tím člověkem. Řekli mu, že ředitel je v Singapuru a zdrží se tam až do konce týdne. Wej potom svolal do Čung-nan-chaje naléhavou schůzi všech pětadvaceti členů politbyra; přišlo jich však jen šestnáct.

V několika dnech se v médiích objevila obvinění z korupce a k tomu tvrzení, že Wej v době, kdy byl starostou Šanghaje, zneužil své pravomoci k osobnímu prospěchu. Obvinění byla potvrzena podepsanými prohlášeními desítek bývalých Wejových asistentů a obchodních společníků z Číny i ze zahraničí.

Wej však nebyl zkorumpovaný. Jako starosta Šanghaje bojoval proti korupci všude, kde se s ní setkal – v místním podnikání, u policie, ve stranickém aparátu. Touto usilovnou snahou si ovšem nadělal nepřátele a ti neprahli po ničem jiném tolik jako po tom, aby proti němu falešně svědčili, zvláště v případech, kdy jim vysoce postavení organizátoři tohoto spiknutí za jejich svědecké prohlášení slíbili kariéru v politice.

Ministerstvo veřejné bezpečnosti – obdoba amerického ministerstva spravedlnosti – vydalo na vedoucího Korunního prince zatykač.

Wej věděl přesně, co se děje. Je to pokus o převrat.

K převratu došlo ráno šestého dne krize, když viceprezident vystoupil v Čung-nan-chaji před kamerami a ohromeným mezinárodním médiím sdělil, že do té doby, než bude vyřízena neblahá záležitost prezidenta Weje, se vlády ujímá on. Potom dodal, že úředně je prezident považován za člověka prchajícího před spravedlností.

Wej byl v té době jen čtyři sta metrů odtud, v obytné části Čung-nan-chaje. Měl kolem sebe několik loajálních stoupenců, nicméně se zdálo, že proud událostí se obrátil proti němu. Kancelář viceprezidenta mu oznámila, že do deseti hodin dopoledne následujícího dne má představitelům ministerstva veřejné bezpečnosti umožnit přístup do svého bytu, aby ho mohli zatknout. Pokud nepůjde dobrovolně, bude odveden násilím.

Večer šestého dne Wej konečně přešel do protiútoků. Vytipoval si ty ze své strany, kdo se proti němu spikli, a svolal tajnou schůzku zbývajících členů Stálého výboru politbyra. Pětici mužů, kteří nepatřili ke spiklencům, důrazně sdělil, že se považuje za „prvního mezi sobě rovnými“, a že kdyby přece jen zůstal prezidentem a generálním tajemníkem, bude vládnout tak, aby nestrádalo kolektivní vedení. Krátce řečeno, slíbil, že jeden každý z nich bude mít víc moci, než kolik by jí měl, kdyby na Wejovo místo přišel někdo jiný.

Stálý výbor se k němu choval chladně; jako kdyby měl před sebou člověka, jehož osud je již rozhodnut. Ani v nejmenším se nesnažil nějak se mu přiblížit. Su Kche-čchiang, předseda Ústřední vojenské komise a druhý nejmocnější muž v Číně, po celou dobu nepronesl jediné slovo.

Wej celou noc vůbec netušil, jestli bude svržen už ráno – zatčen a uvězněn, donucen podepsat nějaké falešné přiznání a popraven. Několik hodin před úsvitem mu jeho budoucnost připadala ještě temnější. Tři z pěti členů Stálého výboru politbyra, kteří teprve měli uskutečnit převrat, se dali slyšet, že sice nebudou podporovat jeho odstranění, ale sami že nemají politickou moc takovou, aby mu mohli nějak prospět.

V pět ráno se Wej sešel se svým štábem a sdělil mu, že v zájmu dobra země ustoupí nátlaku. Ministerstvo státní bezpečnosti dostalo oznámení, že se Wej vzdá. Z budovy ministerstva v ulici Východní Čang-an, na opačné straně od Náměstí nebeského klidu, byla do Čung-nan-chaje vyslána skupina, která Weje zatkne.

Wej jim řekl, že půjde v tichosti a dobrovolně.

Jenomže Wej se rozhodl, že *nepůjde* v tichosti a dobrovolně.

Nepůjde vůbec.

Čtyřiapadesátiletý Korunní princ vůbec netoužil po tom, aby sloužil jako rekvizita v politickém divadélku; nenechá ze sebe udělat obětního beránka, nesoucího vinu za pád své země.

Můžou ho dostat ve smrti, můžou si udělat, co chtějí, s jeho odkazem; on ale nebude poblíž, aby se na to představení díval.

Když policejní skupina z Ministerstva státní bezpečnosti přijížděla k vládní budově, Wej si promluvil s velitelem své osobní ochranky; Feng se uvolil, že mu opatří pistoli a poučí ho, jak s ní zacházet.

WEJ SI DRŽEL velkou černou pistoli QSZ-92 u hlavy; ruka se mu chvěla, ale jinak se cítil celkem smířený, klidný, uváží-li se, v jaké byl situaci. Zavřel oči a začal tisknout spoušť. Vtom třes zesílil, šířil se do celého těla, z nohou až do hlavy.

Wej dostal strach, že roztřesená ruka neudrží ústí pistole správně a střela ze mine mozek. Přitiskl si tedy pistoli ke spánku pevněji.

V chodbě před pracovní kdosi vykřikl. Wej poznal Fengův hlas; velitele cosi rozčílilo.

Wej neodolal a otevřel oči.

Dveře pracovny se rozlétly a dovnitř vběhl Feng. Wej se rozklepal strachem tolik, až se bál, že Feng pozná, jak se nedokáže odhodlat k činu.

Chvatně pistoli sklonil.

„Co se děje?“ zeptal se.

Feng jen třesl oči, ve tváři měl pokrivený úsměv. „Soudruhu generální tajemníku! Tanky! V ulici jsou tanky!“

Wej opatrně sklonil pistoli níž. *Co tohle znamená?* „Ministerstvo státní bezpečnosti přece má jen obrněná vozidla!“ opáčil.

„Kdepak! Žádné obrněné transportéry. *Tanky!* Dlouhé řady tanků, jedou od náměstí Tchien-an-men!“

„Tanky?! Čí tanky?“

„Su! Musí to být generál... Promiňte, chci říct předseda Su! Posílá na vaši ochranu tanky. Ministerstvo se vás neodvážá zatknout a protivit se tak Lidové osvobozené armádě. Jak by vůbec mohlo?“

Wej nemohl zvratu situace uvěřit. Su Kche-čchiang, Korunní princ, čtyřhvězdičkový generál a předseda Ústřední vojenské komise, jeden z těch, na které se minulý večer přímo obrátil; přichází mu na pomoc v úplně posledním okamžiku.

Prezident Číny a generální tajemník Komunistické strany Číny postrčil pistoli po stole k Fengovi. „Majore Fengu... Tohle už asi dneska nebudu potřebovat. Vezměte si to, než si s tím ublížím!“

Feng si pistoli vzal, zajistil ji a zastrčil ji do pouzdra na opasku. „Moc se mi ulevilo, soudruhu prezidente!“

Wej si nemyslel, že Fengovi nějak moc záleželo na tom, jestli prezident

zůstane naživu nebo jestli zemře, ale v tomto omamně povznášejícím okamžiku přece jen vstal a potřásl mu rukou.

Všechny spojence, dokonce i ty, se kterými se dá počítat jen podmíněně, stojí za to mít v takovémhle dni na své straně.

Wej nyní vyhlédl oknem pracovny; za zdmi, obklopujícími Čung-nan-chaj, uviděl tanky, byly jich plné ulice, vedle tanků pochodovali v řadách ozbrojení vojáci Lidové osvobozené armády, samopaly opřené v ohbí lokte.

Blížící se tanky dunivě rachotily, až se podlaha pracovny roztrásla, knihy poskakovaly a nábytek se posouval z místa. Wej se usmál, ale jeho úsměv zanedlouho pohasl.

„Su?“ tázal se udiveně, nechápavě sám sebe. „Ze všech lidí právě on mě zachraňuje... Proč zrovna Su?“

Odpověď však znal. Zásah vojska ho sice naplnil pocitem nesmírného štěstí a byl za něj vděčný, avšak už v prvních okamžicích si uvědomil jedno: to, že přežije, ho spíš oslabí, než posílí. Přejde na řadu pravidlo „něco za něco“.

Po celé své funkční období bude Suovi a jeho generálům zavázán. Věděl přesně, co po něm budou chtít.

KAPITOLA 5

JOHN CLARK stál u kuchyňského dřezu a vyhlížel oknem do zvlněné krajiny, do mlhy hromadící se na vzdáleném konci pastviny. Šedivé odpoledne přecházelo v ještě šedivější večer. Byl sám – alespoň tedy bude sám ještě několik minut. Rozhodl se, že to, čeho se celý den obává, nebude dál odkládat.

Clark a jeho manželka Sandy žili v okrese Frederick ve státě Maryland, nedaleko hranice s Pensylvánií. Bydleli na statku, k němuž patřilo padesát akrů luk a lesů. Život na farmě byl stále ještě pro Johna něco nového – před pouhými několika roky ho představa sebe sama jako „venkovského gentlemana“, který sedí na zadní verandě a popíjí ledový čaj, buď rozesmála, nebo mu z ní naskakovala husí kůže.

Místo, kde nyní žil, nicméně miloval; Sandy je milovala ještě víc a vnuk John Patrick návštěvy u dědy a u babičky na venkově přímo zbožňoval.

Clark nebyl člověk, který se příliš dlouho rozmýšlí, raději žil daným okamžikem. Když však přehlížel svůj majetek a v duchu se zabýval úkolem, který ho nyní čeká, přece jen si musel přiznat, že se mu podařilo život si dobře uspořádat. Teď však byl čas zjistit, jestli jeho profesní život skutečně končí.

Byl čas sejmut obvazy a vyzkoušet funkčnost zraněné ruky.

Znovu.

Před osmi měsíci mu ruku zlomili – vlastně ne: ruku mu *rozmlátili* – primitivním, neumělým, nicméně účinným mučením. Stalo se to ve zchátralém skladišti ve čtvrti Mitino v severozápadní části Moskvy. John utrpěl devět zlomenin kostí prstů, dlaně a zápěstí a od té doby téměř všechen čas trávil tím, že se buď chystal podrobit již třem operacím, nebo se z nich zotavoval.

Před dvěma týdny byl pod skalpelem počtvrté a chirurg mu dovolil dnes poprvé vyzkoušet sílu a pohyblivost končetiny.

John se rychlým pohledem na hodiny na stěně přesvědčil, že Sandy a Patsy se vrátí už za několik minut. Manželka s dcerou odjely do Westminsteru nakoupit potraviny; přikázaly mu, aby se zkouškou ruky počkal, až budou zpátky, aby u toho mohly být. Trvaly na tom proto, že měly v úmyslu uzdravení ruky oslavit velkolepou večeří a vínem. John však znal pravý důvod:

nepřály si, aby tím vším procházel o samotě, obávaly se, že výsledek může být dost špatný, a chtěly být poblíž, aby mu poskytly morální podporu, kdyby nedokázal pohybovat prsty aspoň o něco líp než před operací.

Původně na jejich přání přistoupil, nyní si však uvědomil, že celou věc musí provést úplně sám. Vůbec se mu nechtělo čekat, a hrdost mu nedovolovala přemáhat bolest právě před manželkou a dcerou. A nejen to – bude muset ruku podrobit mnohem větší námaze, než by mu dcera, manželka – jeho ošetřovatelka – nebo lékař dovolili.

Měly strach, že si ublíží, John si však s bolestí starosti nedělal. Uměl bolest překonávat líp než kdokoli jiný. Ne – John se bál, že to, k čemu se chystá, by se nemuselo podařit. Udělá všechno pro to, aby se tak nestalo; navíc měl pocit, že to celé by nemusel být pěkný pohled. Sílu a pohyblivost prstů vyzkouší až do samé krajnosti.

Nyní stál před kuchyňským pultem. Odmotal obvazy a odstranil kovové prstové dlahy. Odvrátil se od okna, obvazy nechal na pultě a přešel do obývacího pokoje. Posadil se do koženého křesla a pozorně si ruku prohlížel. Jizvy, čerstvé i staré, byly malé a nijak výrazné, John však věděl, že to je klamný dojem, že skrývají neuvěřitelně rozsáhlé zhmoždění. Ortoped v Johns Hopkinsově nemocnici byl považován za jednoho z nejlepších na světě; operace Johnovy ruky prováděl drobnými řezy, pomocí laparoskopických kamer a fluoroskopického zobrazení, aby se dostal k poškozeným kůstkám a zjizvené tkáni.

John neměl pochyb o tom, že třebaže navenek ruka vypadá docela dobře, vyhlídky na naprosté uzdravení nejsou ani padesátiprocentní.

Možná že kdyby k tupému poranění došlo trochu výš, na prstních kloubech by bylo méně zjizvené tkáně, říkali doktoři. Snad by se zranění mohlo vyhojit dokonale, kdyby John byl o něco mladší – to ovšem neříkali nahlas.

John Clark věděl zatraceně dobře, že ani s tím, ani s oním nemůže nic dělat.

Zapudil tyhle mizerné vyhlídky z mysli a pevně si umínil, že se všechno podaří.

Z kávového stolku sebral squashový míček a odhodlaně si jej ze všech stran prohlížel.

„Tak, a jdeme na to.“

Začal pomalu svírat míček v prstech.

Téměř vzápětí poznal, že ukazovákem nedokáže hýbat v plném rozsahu.

Prstem, kterým se tiskne spoušť.

Doprdele.

Mučitelovo kladivo kůstky horního a středního článku ukazováku úplně rozdrtilo, distální mezičlankový kloub, již i tak poněkud artritický, protože John tímto prstem celý život tiskl spoušť zbraně, byl nyní silně poškozený.

Konečky ostatních prstů pevně svíraly modrý míček, prst, který potřebuje ke stisknutí spouště, sebou však jen pošukával.

John potlačil tento pocit i ostrou, pálivou bolest a stiskl míček silněji.

Zabolelo to víc. Vyhekl bolestí, avšak dál se pokoušel drtit míček v pěsti.

Palec se zdál docela v pořádku, jako nový, i poslední dva prsty tiskly míček pěkně. Prostředník se přizpůsobil, lékaři v něm obnovili pohyblivost, třebaže si plně neuchoval sílu.

John sevřel míček ještě pevněji; ostrá bolest na hřbetu ruky sílila. Zkřivil bolestí obličej, míček však tiskl stále větší silou.

Ukazovák sebou přestal škubat a uvolnil se, ochablé svaly byly již vyčerpané, prst nevydržel ohnutí a narovnal se.

Když John nyní míček znovu sevřel, ruka bolela od zápěstí až po konečky prstů.

S tou bolestí dokáže žít, dokáže žít i s menší silou stisku.

Ale prst, který potřebuje ke stisknutí spouště, nedokázal plnit svou funkci.

John povolil stisk; bolest polevila. Na čele se mu perlil pot, zpotil se i pod límcem.

Míček spadl na podlahu a poskakoval přes místnost.

Tohle sice byla první zkouška po provedených operacích, ale John věděl své: ruka už nikdy nebude taková jako dřív.

Pravá ruka je nyní poškozená, John však může střílet levou rukou. Každý příslušník jednotky SEAL a každý člen oddělení speciálních polovojenských operací CIA stráví střelbou „slabší“ rukou víc času než většina ochránců zákona střelbou pravou rukou. A John pracoval u SEAL i u CIA téměř čtyřicet let. Pro každého, kdo u těchto jednotek používal střelnou zbraň, byl výcvik ve střelbě slabší rukou naprosto nutný, protože každý takový člověk riskoval, že ruka, kterou běžně střílí, může utrpět zranění. To platilo i pro části těla nějak s ní funkčně spojené.

Ohledně tohoto jevu existuje značně rozšířená teorie. Potenciální oběť, stojící tváří v tvář hrozbě, že se stane cílem přestřelky, má tendenci soustředit se silně na to, co ji ohrožuje. Nikoli na hrozbu představovanou osobou útočníka, nýbrž na jeho zbraň. Na tu věcíčku chrlící oheň a plivající olovo, které se pokouší zasáhnout vyhlédnutou oběť. Proto až neúměrně vysoký počet lidí utrpí v přestřelkách zranění paže nebo ruky, která drží zbraň. Protivník, když opětuje střelbu, se soustředí na zbraň, a proto je běžné, že střelba se zaměřuje především na samotnou zbraň.

Střelba slabší rukou je tedy klíčová dovednost, nezbytná pro každého, kdo by se mohl střetnout s ozbrojeným protivníkem.

Clark bude moci střílet přesně i levou rukou, pokud bude důkladněji trénovat.

Ale nešlo jen o jeho ruku. Šlo o celou jeho osobnost.

„Jsi už starý, Johně,“ říkal si, když vstal a vyšel na zadní verandu. Znovu se zadíval na pastvinu, na mlhu převalující se přes mokrou travu. Uviděl rezavou lišku, vyrazila zpoza stromů a uháněla přes otevřený prostor. Od nohou jí stříkala voda, jak pádila kalužemi zpátky do lesa.

Jo, pomyslel si John. Na práci operativce už *jsem* starý.

Ale ne zase *tak* starý. Je přibližně ve stejném věku jako Bruce Springsteen a Sylvester Stallone, a ti si stále dobře vedou v profesích, které vyžadují nemalé fyzické vypětí, třebaže s tím není spojené žádné nebezpečí. A nedávno četl v novinách článek o šedesátiletém štábním seržantovi námořní pěchoty, který bojuje v Afghánistánu, denně hlídkuje v horách na území nepřítele společně s muži tak mladými, že by mohli být jeho vnuky.

Johna napadlo, že by si docela rád dal s tím chlapem pivo – dva drsníci by se častovali vyprávěním příběhů o starých časech.

Věk je akorát číslice, to John vždycky říkal.

Ale tělo? Tělo je skutečné, a jak mu čas odtikává roky, jejich počet u člověka s profesí, jakou má John Clark, tělo opotřebovává stejně rychle, jako se prudký proud zařezává stále hlouběji do dna údolí. Springsteen i Stallone, stejně jako i ostatní dědulové, co se honí za živobytím, mají zaměstnání, která nevyžadují překonávat ani pětinu strážní a utrpení, jež musel vydržet Clark. A žádné rozumové úvahy na tom nic nezmění.

John zaslechl motor SUV, po šterkové příjezdové cestě přijížděla manželka s dcerou. Posadil se do houpacího křesla na zadní verandě a čekal, až obě ženy přijdou.

Muž, něco mezi šedesátkou a sedmdesátkou, sedící na verandě domu, budil dojem klidu a míru. Ten obraz však byl klamný, v mysli Johna Clarka převažovala myšlenka, že by rád svou zdravou rukou sevřel krk toho zkurvysyna Valentina Olegoviče Kovalenka, oportunistického Rusa, který mu tohle udělal. A potom by sílu a pohyblivost té ruky vyzkoušel na hrtanu toho parchanta.

K tomu ale nikdy nedojde.

„Johně?“ volala z kuchyně Sandy.

John si otřel z čela poslední stopy potu. „Jsem tady, venku,“ zavolal v odpověď.

ZA OKAMŽIK už s ním Patsy a Sandy seděly venku na verandě a čekaly, až se dá do řeči. Obě ho káraly, že nepočkal, až se vrátí, ale pokud je to rozladilo, ten pocit se rychle vytratil, když viděly výraz v jeho obličeji.

Byl ponurý.

„Hybe se. Dokáže uchopit věci... tak trochu. Po troše cvičení se to možná maličko zlepši.“

„Ale...?“ nedořekla Patsy.

Clark zavrtěl hlavou. „Nevychází to tak, jak jsme doufali.“

Sandy si mu sedla na klín a pevně ho objala.

„To nic,“ uklidňoval ji John. „Mohlo to být o moc horší.“ Na okamžik se zamyslel. Tehdy scházely jen vteřiny, a jeho mučitelé by mu bývali probodli oko skalpelem. O tomhle se samozřejmě ani před Sandy, ani před Patsy nezmínil, ale vzpomínka na to mu každou chvíli vytanula v mysli, pokaždé, když se zabýval svou rozmláčenou rukou. Sakra – má za co být vděčný, a dobře to ví.

„Nějakou dobu se teď budu pořádně věnovat cvičení. Doktoři svou práci udělali, ruku mi dali dohromady, a je čas, abych zase já udělal svou práci,“ pronesl po chvílce.

Sandy uvolnila objetí, narovнала se a zadívala se Johnovi do očí.

„Co tím chceš říct?“

„Chci říct to, že je čas, abych si zabalil věci. Nejdřív si promluvíím s Dingem, ale v pondělí zajdu za Gerrym.“ Dlouho mlčel, váhal, potom dodal: „Jsem hotov.“

„Hotov?“

„Nechám práce. Teda... odejdu do výslužby.“

Třebaže se to Sandy snažila zakrýt, John zpozoroval v jejím obličejí úlevu, jakou v něm neviděl celé roky. Desítky let. Ta úleva prozrazovala spíš vlastně radost.

Sandy na jeho práci nikdy nežehrala. Desítky let snášela, když se kolikrát pozdě v noci vyřítíl z domu, aniž jí sdělil, kam tak spěchá. Smířila se i s tím, že nebyl celé týdny doma, že někdy přišel zakrvácený a samá boule. Víc ji znepokojovalo a hůř snášela, když celé dny nepromluvil a teprve po nějaké době jako kdyby oživil, vyhnal z hlavy myšlenky na misi, ze které se právě vrátil, a zase se dokázal usmívat, uvolnit se a spát celou noc.

Roky, které strávili ve Spojeném království, kdy John sloužil u Rainbow, v protiteroristické jednotce NATO, byly jedny z nejlepších v jejím životě. Pracovní dobu měl téměř normální a čas, který spolu trávili, byl oběma ku prospěchu. Přesto i tam si uvědomovala, že na jeho bedrech spočívá osud desítek mladých mužů – a že to na něj těžce doléhá.

Po návratu do Států, když byl zaměstnán u Hendley Associates, Sandy opět pozorovala v jeho tváři i v mysli napětí a neklid. Znovu byl operativcem v terénu – o tom neměla pochyb, třebaže John jen zřídkakdy hovořil nějak podrobně o tom, co dělá, když je mimo domov.

Rok předtím byl její manžel označen americkým tiskem za mezinárodního zločince; byl na útěku a Sandy se celou tu dobu dnem i nocí trápila starostmi o jeho osud. Záležitost však brzy v klidu usnula, odcházející prezident se

veřejně omluvil a John dostal svůj život zpět. Když se však vrátil z míst, kde „pracoval“, nebyl to návrat domů. Čekal ho pobyt v nemocnici. Krutě ho ztloukli, jen o vlasek unikl smrti, jak jeden z chirurgů Sandy v čekárně tiše sdělil, dokud byl John ještě pod narkózou. Nakonec z toho vyšel s poškozením pravé ruky a Sandy každý den děkovala bohu, že to dopadlo aspoň tak.

John nyní o celé záležitosti hovořil s oběma ženami ještě pár minut, ale veškeré pochyby, které měl ohledně svého rozhodnutí, ho opustily v okamžiku, kdy uviděl úlevu, kterou Sandy při jeho slovech měla v očích.

Sandy si to zaslouží. Zaslouží si to i Patsy. A právě tak si i vnuk zaslouží dědečka, který se mu bude trochu věnovat – dost dlouho, aby mu fandil a povzbuzoval ho, když bude hrát baseball, dost dlouho, aby stál pyšně na jeho promoci, dost dlouho, aby ho – snad – viděl jít k oltáři.

John věděl, že vezme-li se v úvahu, jaký druh práce dělal už od Vietnamu, téměř všechnen čas svého života jako kdyby měl jen propůjčený.

S tím je teď konec. Je hotov.

Překvapilo ho, jak je smířený se svým rozhodnutím odejít do výslužby, třebaže tušil, že jednoho litovat *bude* – protože nikdy nedostane možnost sevřít hrdlo Valentina Kovalenka.

Ale co, pomyslel si; lehce objal dceru a zamířil do kuchyně pomoci při přípravě večeře. Ať je v téhle chvíli Kovalenko, kde chce, John si byl téměř jistý, že mu moc dobře není.

KAPITOLA 6

MATROSSKAJA TIŠINA je ulice v severní části Moskvy; název slouží rovněž jako zkrácené označení pro zařízení s mnohem delším jménem. Název instituce, financované z federálního rozpočtu, IZ-77/1 – Federální vězeňská služba v Moskvě –, nesplyne příliš lehce ze rtů, a proto ti, kdo hovoří o té ohromné vazební věznici v Matrosské tišině, obvykle vysloví jen jméno ulice.

Je to jedna z největších a nejstarších vazebních věznic v Rusku. Sedmipatrová budova, postavená v osmnáctém století, svůj věk nezapře. Průčelí směřující do ulice vypadá téměř královsky honosně, cely uvnitř jsou však malé a zchátralé, postele a lůžkoviny jsou plné vši, kanalizace neodpovídá počtu lidí, kteří jsou tu zavření; je jich víc než trojnásobek kapacity, na kterou byla věznice postavena.

Krátce před čtvrtou hodinou ráno úzkou, zeleně a bíle vymalovanou chodbou hlavní budovy projížděl nemocniční transportní vozík s nosítky. Kolečka skřípala, vozík strkali a táhli za sebou čtyři vězeňští dozorcí. Vězeň, připoutaný k vozíku, škubal svými pouty.

Jeho výkřiky se jako ozvěna přelévaly po betonové podlaze a po stěnách ze škvárobetonových tvárnic, pronikavý, ječivý hlas byl jen o něco hlasitější než skřípění koleček.

„Tak mi odpovězte, sakra! Co se děje? Nic mi není, nejsem nemocný! Kdo vám přikázal, abyste mě někam vezli?“

Dozorcí mu neodpovídali; řídit se tím, čeho se sprostými slovy domáhají vězňové, kteří jim jsou svěřeni, byl přesně pravý opak popisu jejich práce. Nezúčastněně tlačili vozík dál chodbou. Zastavili před železnou mříží a čekali, až jim otevrou. Zámek cvakl, brána se otevřela a dozorcí jeli s vozíkem dál.

Muž na vozíku lhal. *Byl* nemocný. Každý, kdo v téhle pekelné díře strávil za mřížemi nějaký čas, byl nemocný; tenhle muž trpěl bronchitidou a mykózou.

Občanovi venku, za zdmi této budovy, by jeho stav připadal příšerný a odpudivý, on však na tom nebyl o nic hůř než většina spoluvězňů. A jeho strach byl oprávněný – takhle uprostřed noci ho přece někam nepovezou proto, aby ho léčili z chorob, kterými trpěl prakticky každý v téhle věznici.

Znovu na dozorce ječel, ti si jeho křiku opět nevšímal.

Šestatřicetiletý Valentin Kovalenko se ani po téměř osmi měsících strávených v Matrosské tišině stále ještě nedokázal smířit s tím, že ho nikdo nebere na vědomí. Jako bývalý zástupce ředitele zahraniční rozvědky, *Služby vněšněj rozvědky*, si pochopitelně zvykl na to, že na své otázky dostává odpovědi a jeho rozkazy že se plní. Jeho hvězda u SVR stoupala vzhůru od dvaceti let jeho věku až zhruba do pětatřiceti, kdy dosáhl významného postavení jako muž číslo dvě v londýnské pobočce SVR. Potom, před několika měsíci, nevyšla hazardní hra o posty a o osoby; po Kovalenkově závratném vzestupu následoval volný pád.

Poté, co ho v lednu ve skladišti ve čtvrti Mitino důstojníci státní bezpečnosti zatkli, byl na příkaz prezidentské kanceláře držen ve vazební věznici. Od těch několika málo vězeňských úředníků, se kterými přišel do styku, se dozvěděl, že jeho případ se bude znovu a znovu odkládat, a že by se měl duševně připravit na to, že tu stráví celé roky. Potom, když bude mít štěstí, se na všechno zapomene a on se vrátí domů. Ovšem varovali ho, že stejně dobře by ho také mohli poslat na východ a odsoudit k pobytu v gulagu.

Kovalenko věděl, že to by bylo totéž jako rozsudek smrti.

Nyní jeho dny zatím ubíhaly v boji o místo v koutě cely, v níž byla asi stovka dalších vězňů, a o místo ke spaní na zahmyzeném kavalci, o který se dělil s několika jinými vězni. Dennodenně, hodinu za hodinou, zadržení neznali nic jiného než nemoci, hádky a zoufalství.

Od spoluvězňů se dozvěděl, že vězeň, jehož případ nikdo nepopohání pomocí úplatků nebo politické korupce, čeká na to, až se dostane před soudce, průměrně dva až čtyři roky. Kovalenko věděl, že na něho se dva až čtyři roky nevztahují; kdyby se spoluvězni dozvěděli, kým předtím byl, nejspíš by ho utloukli k smrti hned v prvních dvou nebo čtyřech minutách.

Většina „obyvatel“ Matrosské tišiny nebyli příliš horliví fanoušci vlády.

Jeho nepřátelé venku velmi účinně využívali hrozbu, že vyrazí, kdo Kovalenko je, a vystaví ho tak odvetě. Dělal to hlavně *Federal'naja služba bezopasnosti*, Federální bezpečnostní služba. Tím si zajišťovala, že dokud Kovalenko, pro ni nežádoucí vězeň, bude zavřený, bude držet jazyk za zuby.

První až druhý měsíc vazby se Kovalenko dočkal aspoň sporadického kontaktu se svou vyděšenou a nic nechápající manželkou. Při několika krátkých telefonátech ji jen ujišťoval, že se všechno vysvětlí, srovná, a ona že se nemá ničeho bát.

Manželka však přestala do věznice docházet, potom přestala i volat. Později se Kovalenko od vězeňského dozorce dozvěděl, že požádala o zrušení manželství a o to, aby jí děti byly svěřeny do výhradní péče.

To však nebyla ta nejhorší zpráva. Ke Kovalenkovi začaly prosakovat zvěsti,

že jeho případem se nikdo nezabývá. Frustrující už bylo i to, že nemá žádného obhájce, ale víc ho děsilo, že nikdo nepřipravuje obžalobu. On tu prostě jen sedí a hnije v kleci.

Měl strach, že do šesti měsíců zemře na nějakou nemoc.

Vozík zabočil doprava a projížděl pod svítidlem, zapuštěným do stropu. Kovalenko pohlédl na dozorce. Žádného z nich nepoznal, vůbec je neznal; připadali mu jako roboti, taková, jaký byl i ostatní personál věznice. Věděl, že se od nich nic užitečného nedozví, ale v novém návalu paniky na ně znovu začal křičet. Právě ho vezli další branou, která vedla z bloku s celami do části budovy, v níž sídlila správa věznice.

Vzápětí s ním vjeli do nemocničního sálu.

Valentin Kovalenko si byl dobře vědom, co se děje, v duchu si to představoval. Očekával to. Docela dobře by dokázal sám napsat scénář. Vyburcování ze spánku pozdě v noci. Kožené pásy, jimiž je připoután k nosítkům s rozvíklými, pískajícími kolečky. Mlčenliví dozorci a odvoz hluboko do nitra věznice.

Bude popraven. Potají a v rozporu se zákonem; jeho nepřátelé ho vyškrtnou ze seznamu potíživců, kteří jim působí starosti.

Rozlehlý sál byl prázdný, nikde žádný lékař, jen muži, kteří ho sem přivezli. Kovalenkovy obavy se tak znovu potvrdily. Už jednou tu byl, když mu dozorcův gumový obušek rozbil obličej a ránu bylo třeba sešít. Ačkoliv se to tehdy také stalo pozdě v noci, v sále bylo dost personálu.

Dnes v noci to však vypadá tak, že se někdo postaral, aby tu nebyli žádní svědkové.

Kovalenko sebou začal trhat, marně se pokoušel vysvobodit z řemenů kolem zápěstí a kotníků.

Čtveřice dozorců ho odvezla do ošetrovny. I ta byla prázdná. Dozorci potom vycovali dveřmi ven a zavřeli za sebou. Nechali ho v nejistotě, připoutaného a bezmocného. Křičel za nimi, ale dveře už byly zavřené. Rozhlížel se v chabém světle kolem. Napravo byla jakási přepážka, roletový závěs, za ním bylo slyšet pohyb.

Není sám.

„Kdo je tam?“ zvolal.

„A kdo jste vy? Kde to vůbec jsme?“ ozval se v odpověď chraplavý mužský hlas. Muž zřejmě byl hned za zástěnou, možná také na transportním vozíku.

„Rozhlídni se pořádně kolem, hlupáku! Tohle je nemocnice. Ptal jsem se, co jsi zač!“

Než člověk za závěsem odpověděl, dveře se znovu otevřely a vešli dva muži. Oba měli na sobě laboratorní pláště a oba byli starší než Kovalenko. Odhadoval, že je jim něco kolem padesátky. Kovalenko je ještě nikdy neviděl, předpokládal však, že jsou to lékaři.

Oba se tvářili nervózně.

Když procházeli kolem Kovalenka na vozíku, ani jeden se na něj nepodíval. Potom závěs odhrnuli ke stěně a Kovalenko viděl do druhé části místnosti. V matném světle spatřil vězně na transportním vozíku. Od ramen až dolů byl přikrytý látkou, bylo však zřejmé, že ruce a nohy má připoutané stejně jako Kovalenko.

Muž se nyní zadíval na doktory. „Co má tohle být? Kdo jste?“

Kovalenkovi vrtalo hlavou, co s tím člověkem je. *Kdo jste?* Copak není jasné, kde je a kdo jsou ti dva? Líp by bylo zeptat se: „*O co tu jde, krucinál?*“

„O co tu jde, krucinál?“ zařval Kovalenko na ty dva starší muže; ti si ho však nevšíмали a přistoupili k nohám nosítek s druhým vězněm.

Jeden z doktorů měl přes rameno černý plátěný vak. Sáhl dovnitř a vyndal injekční stříkačku. I v panujícím šeru si Kovalenko všiml, že se mu ruce maličko třesou a rty má pevně sevřené. Muž sňal ze stříkačky ochranný kryt, načež zvedl látku zakrývající věžňovy bosé nohy.

„Co to děláte, doprdele? Nedotýkejte se mě tím –“

Doktor uchopil mužův palec. Kovalenko vše sledoval s hrůzou a v naprostém zmatku. Ve tváři spoutaného muže uviděl stejný zmatek.

Doktor, který držel injekční stříkačku, napjal kůži pod nehtem mužova palce a vzápětí vbodl jehlu hluboko pod nehet a stlačil píst.

Muž zaječel hrůzou a bolestí. Kovalenko se na to vše stále díval.

„Co má tohle být? Co s tím člověkem provádíte?“ dostal ze sebe.

Doktor vytáhl jehlu a stříkačku hodil zpátky do vaku. Místo vpichu otřel chomáčkem vaty namočeným v alkoholu. Potom oba zůstali stát v nohách obou nosítek, oči upřené na muže vedle Kovalenka.

Kovalenko si uvědomil, že muž ztichl. Znovu pohlédl na jeho tvář a spatřil v ní zmatek. Přímo před Kovalenkovými očima se rysy mužova obličeje náhle křečovitě stáhly ostrou bolestí.

„Co jste mi to udělali?“ procedil muž skrz sevřené zuby.

Oba doktoři jen stáli a dívali se na něj; i v jejich tvářích bylo znát napětí.

Po chvíli se muž začal divoce zmítat, škubal pouty, jeho boky se vzpínaly do výše, hlava se trhavě otáčela.

Valentin Kovalenko začal z plných plic křičet o pomoc.

Na rtech bolestí zmučeného muže se ukázala pěna a sliny; chraptivě zasténal, ten zvuk vycházel hluboko z jeho hrdla. Stále se křečovitě zmítal, napínal řemeny, které ho poutaly, jako kdyby se tak pokoušel dostat ze sebe jed, který do něj asi vpravili.

Umíral pomalu, v mučivých bolestech. Když znehybněl, jeho tělo zůstalo zkroucené, přidržovaly je jen řemeny, doširoka rozevřené oči jako kdyby se upíraly přímo na Kovalenka.

Bývalý zástupce reditele SVR se nyní zadíval na doktory. Až ochraptěl z toho, jak křičel. „Co jste s ním udělali?“

Muž s vakem na rameni přistoupil k nohám Kovalenkova transportního vozíku a sáhl do vaku.

Druhý muž stáhl látku kryjící Kovalenkova chodidla a nohy.

Kovalenko znovu zajechel, hlas mu přeskočil, až úplně selhal. „Poslyšte! Poslyšte... Nedotýkejte se mě! Mám společníky, ti vám zaplatí... Zaplatí vám nebo vás zabijí, jestli teď –“

Uviděl pistoli a zmlkl.

Doktor nevytáhl z vaku injekční stříkačku, nýbrž malou automatickou pistoli z nerezové oceli a namířil ji na Kovalenka. Druhý doktor přistoupil k nosítkům a začal uvolňovat řemeny, poutající Kovalenkovy ruce a nohy. Kovalenko ležel klidně, v očích ho štípal pot a studil tam, kde promáčel látku.

Několikrát mrkl, aby se zbavil potu v očích; neustále upíral zrak na pistoli.

Druhý doktor, neozbrojený, konečně uvolnil řemeny na Kovalenkových zápěstích a kotnících a ustoupil zpátky ke svému kolegovi. Kovalenko se pomalu posadil, ruce stále držel mírně zdvižené, oči jako přilepené na pistoli v chvějící se ruce muže, který právě druhého vězně zavraždil.

„Co po mně chcete?“ zeptal se Kovalenko.

Ani jeden z těch dvou nepromluvil, jenom ten s pistolí – Kovalenko ji nyní poznal, byl to Walther PPK/S – ukázal hlavní pistole na plátěný vak na podlaze.

Kovalenko sklouzl z vozíku a klekl si k vaku. Jen stěží dokázal odvrátit zrak od pistole. Když se k tomu konečně odhodlal, uviděl ve vaku kompletní oblečení a tenisky. Vzhlédl k oběma mužům. Ti mu jen gestem znovu pokynuli k vaku.

Kovalenko se začal převlékat z vězeňského úboru do obnošených džínů a hnědého pulovru; byl cítit, jako kdyby ho někdo předtím měl na sobě. Oba muži ho pozorovali. „Tak co je?“ zeptal se Kovalenko, zatímco se oblékal, muži mu však neodpověděli. „No jo, tak nic,“ dodal Kovalenko. Vzdal se snahy dostat z těch dvou nějaké odpovědi. Určitě však nevypadali na to, že se ho chystají zabít, tak je tedy nechal, ať si klidně mlčí.

To mu ti vrazi opravdu pomáhají uprchnout?

Vyšli z místnosti, Kovalenko první, oba doktoři tři metry za ním; walther mu stále mířil do zad. Jeden z mužů přikázal: „Doprava!“ Jeho nervózní hlas se jako ozvěnou nesl dlouhou temnou chodbou. Kovalenko uposlechl. Vedli ho další tichou chodbou, dolů po schodišti, dvěma železnými branami, odemčenými a zajištěnými popelnicemi, a odtud pak k velkým železným dveřím.

Po celou cestu touto částí věznice Kovalenko nespátřil živou duši.

„Zaklepejte!“ vyzval ho jeden z mužů.

Kovalenko lehce zaťukal klouby prstů na železné dveře.

Okamžik zůstal stát. Všude kolem bylo ticho, slyšel jen bušení srdce ve své hrudi a hvízdavý dech plic, onemocnělých bronchitidou. Točila se mu hlava, celé tělo měl ochablé. Doufal jen, že při tomhle útěku z věznice, nebo co se to vůbec děje, nebude muset běžet, skákat nebo někam šplhat.

Po několika okamžicích se otočil k mužům za sebou.

Chodba byla prázdná.

Závory na dveřích byly odsunuté, dveře zaskřípěly ve starých pantech a vězeň měl před sebou otevřený, volný prostor.

Valentin Kovalenko si během minulých osmi měsíců užil několika málo hodin čerstvého vzduchu, když ho jednou týdně vyvedli na cvičiště na střeše. Tehdy viděl oblohu, ovšem za rezavou drátěnou sítí. Teplý předjitřní větřík, který mu nyní, na prahu svobody, ovíval tvář, byl ten nejsvěžejší, budil v něm nejkrásnější pocit, jaký kdy vůbec zažil.

Nebyly tu žádné dráty, žádné příkopy, hlídkové věže ani psi, před sebou měl jen malé parkoviště. Podél zdi parkovalo několik civilních aut. A napravo byla ulice plná prachu, táhnoucí se do daleka, kam až v bídném světle pouličních lamp stačil dohlédnout.

Na tabuli četl jméno ulice: *Ulica Matrosskaja tišina*.

Nyní tu nebyl sám. Zvenčí otevřel dveře mladý strážný. Kovalenko ho sotva viděl, žárovka nad vchodem byla vyšroubovaná. Strážný se protáhl kolem Kovalenka dovnitř věznice, vystrčil ho ven a dveře zavřel.

Zabouchly se s kovovým klapnutím, ozval se zvuk zasouvání dveřních závor.

Valentin Kovalenko byl nyní volný.

Ale jen asi pět vteřin.

Potom spatřil na opačné straně ulice černé BMW řady 7. Motor běžel na volnoběh, světla měl zhasnutá, jen horké výfukové plyny stoupaly vzhůru a tlumily světlo pouliční lampy nad automobilem. Byla to jediná známka života, kterou tu Kovalenko viděl; vykročil tedy k autu.

Zadní dveře se otevřely, jako kdyby ho k sobě zvaly.

Kovalenko zamyšleně zavrtěl hlavou. Někdo má smysl pro melodrama. Po tom, čím prošel, je tohle úplná zbytečnost.

Bývalý špion přidal do kroku, přešel ulici k BMW a vsoukal se dovnitř.

„Zavřete dveře!“ ozvalo se ze tmy. Světla nad zadním sedadlem byla zhasnutá, od předních sedadel Kovalenka dělilo tónované sklo. Proti dveřím Kovalenko rozeznal postavu, napůl otočenou k němu. Muž byl statný, širokoramenný, ale z rysů jeho obličeje nebylo nic vidět. Kovalenko doufal, že uvidí známou, přátelskou tvář, ale vzápětí si uvědomil, že toho člověka nezná.

Zabouchl dveře a vůz se pomalu rozjel.

Rozsvítilo se tlumené červené světlo. Nedalo se poznat, odkud přichází, Kovalenko však nyní na muže viděl aspoň o něco líp. Byl mnohem starší než on, měl velkou, téměř hranatou hlavu a zapadlé oči. Působil dojmem tvrdého a důležitého člověka. Takhle obvykle vypadají výše postavení lidé z kruhů ruského organizovaného zločinu.

Kovalenko byl zklamán. Doufal, že ho z vězení dostal některý bývalý kolega nebo některý vládní činitel, který se nesmířil s neštěstím, jež Kovalenka postihlo. Místo toho vše nasvědčovalo tomu, že jeho zachránce patří k mafii.

Oba se jen beze slova dívali jeden na druhého.

Kovalenka přestalo bavit tohle vzájemné měření sil pohledů. „Neznám vás, tak nevím, co bych měl říct. Mám říct třeba ‚Děkuju‘, nebo snad ‚Proboha, snad ne vy?!‘“

„Já nejsem nikdo důležitý, Valentine Olegoviči.“

Kovalenko podle přízvuku poznal, že ten člověk pochází ze Sankt Petěrburgu. Ještě víc si byl jistý tím, že patří k mafii – Sankt Petěrburg byl kolébkou a semeništěm organizovaného zločinu.

„Zastupuju zájmy lidí, kteří obětovali značnou část prostředků, finančních i jiných, na to, aby vás osvobodili od vašich závazků vůči státu,“ pokračoval muž.

BMW mířilo k jihu, to Kovalenko poznal podle tabulí s názvy ulic, které míjeli. „Děkuju. A děkuju i vašim společníkům. Můžu teď jít?“ Předpokládal, že nemůže, chtěl však, aby rozhovor pokračoval trochu rychleji, chtěl odpovědi na to, oč tady vlastně jde.

„Můžete jít akorát zpátky do vězení,“ poznamenal muž a pokrčil rameny. „Nebo jít pracovat pro svého nového dobrodince. Z vězení jste nebyl propuštěn, jenom jste uprchl.“

„To jsem poznal hned, jak jste zabili toho druhého vězně.“

„To nebyl vězeň, ale nějaký ožrala, sebrali ho někde v železničním depu. Pitva se nebude dělat, závěr bude, že zemřel v nemocnici na srdeční záchvat. Ale vy byste se mohl docela dobře vrátit ke svému předchozímu životu.“

„Takže... já jsem do toho zločinu nějak zapletený?“

„Ano. Ale nemyslím, že to nějak ovlivní váš případ. *Žádný* případ totiž není, ani nebyl. Měl jste do budoucna dvě možnosti – buď jít do gulagu, nebo by vás zabili rovnou tam v nemocnici. Věřte mi, nebyl byste první, koho v Matrosské tišině tajně popravili.“

„Co moje rodina?“

„Vaše rodina?“

Kovalenko zpozorněl. „Ano. Ljudmila a moji synové.“

„Aha – vy mluvíte o rodině Valentina Olegoviče Kovalenka. To je ten, co ve vězení v ulici Matrosskaja tišina zemřel na srdeční záchvat. Vy, pane, žádnou

rodinu nemáte. Ani žádné přátele. Nikoho, jen svého nového dobrodince. Vaše věrnost a oddanost vůči němu za to, že vám zachránil život, jsou jediné důvody pro to, abyste teď vůbec existoval.“

Takže je po rodině, a Kovalenkovou novou rodinou je teď zločinecký spolek? Ne. Kovalenko zvedl vzpurně bradu a napřímil se. „*Pošol na chuj*,“ vyrazil se sebe. Sprostá nadávka znamenala něco jako „vyser si voko“.

Mafián zaťukal klouby prstů na sklo dělicí je od přední části automobilu. „Myslíte, že ta čubka, co se na vás vykašlala a vzala si děti, by se zaradovala, kdybyste se u ní objevil mezi dveřmi – člověk obviněný z vraždy, který uprchl před policií, člověk, kterého Kreml přikázal zlikvidovat? Až se zítra dozví, že jste mrtvý, bude jediné ráda. Už se nebude muset věčně stydět před lidmi za to, že má manžela ve vězení.“

BMW pomalu zastavilo. Kovalenko vyhlédl oknem, byl zvědavý, kde jsou. Znovu spatřil dlouhou žlutou a bílou zeď věznice Matrosskaja tišina.

„Můžete si tu vystoupit. Já vím, kdo jste býval – mladá bystrá hvězda ruské výzvědné služby, ale to už neplatí. Už nejste člověk, který mi může říct *Pošol na chuj*. Jste zločinec a mezinárodně hledaný psanec. Povím svému zaměstnavateli, že jste mi řekl *Pošol na chuj*, a on vás nechá, ať se o sebe staráte sám. Nebo, kdybyste si přál, dovezu vás na nádraží; můžete jet domů k té své mrše manželce, a ta vás udá.“

Dveře BMW se otevřely, vedle nich stál řidič.

Při pomýšlení na to, že půjde zpátky do vězení, polil Kovalenkovi záda i krk studený pot. Chvilí mlčel, pak pokrčil rameny. „Máte přesvědčivé argumenty. Jedeme odtud,“ prohlásil.

Muž s hranatou hlavou na něj chvíli upíral zrak, obličej naprosto bez výrazu. Potom vyhlédl ven. „Jedeme,“ vyzval řidiče.

Zadní dveře auta se zabouchly, dveře u řidiče se otevřely a zase zavřely; potom, v pěti minutách už podruhé, Valentina Kovalenka odváželi pryč od vazební věznice.

Zadíval se oknem ven, pokoušel se vzpamatovat, aby mohl rozumně vést další rozhovor a příznivě ovlivnit svůj další osud.

„Budu muset odejít z Ruska.“

„Ano. To už je zařízeno. Váš zaměstnavatel je v zahraničí, vy budete taky pracovat venku. Prohlídne vás doktor, jak jste na tom se zdravím, a potom budete v jistém smyslu pokračovat ve své profesi, výzvědné činnosti, ale ne ve stejném místě jako váš zaměstnavatel. Budete získávat a mít na starosti agenty a plnit zaměstnavatelovy příkazy. Odměna bude mnohem lepší, než jakou jste dostával za práci v ruské rozvědce, ale v zásadě budete pracovat sám.“

„Tím chcete říct, že svého zaměstnavatele vůbec neuvidím?“

„Já pro něj pracuju skoro dva roky a ještě nikdy jsem se s ním nesetkal. Nevím ani, jestli je to on nebo ona.“

Kovalenko zvedl udiveně obočí. „Nemluvíte o člověku z nějaké určité země. Takže se nejedná o cizí stát. Tohle tedy je... nějaký nelegální podnik?“ Věděl, že ano, jen dělal překvapeného, aby dal najevo své znechucení.

Odpovědi mu bylo krátké pokývnutí.

Kovalenkovi maličko poklesla ramena. Už ho zmáhala jeho choroba i nával adrenalinu, který mu ještě dozníval v krvi poté, co byl svědkem vraždy toho člověka; síly mu vzaly i jeho vlastní myšlenky na to, že mu hrozí smrt. „Asi nemám jinou možnost než se přidat k vaší partě ‚veselých zločinců‘,“ pronesl po chvíli.

„Není to moje parta, a nejsou veselí. Tak se tahle operace neprovádí. My... to znamená vy, já a ti ostatní... dostáváme příkazy přes Cryptogram.“

„Co to je?“

„Utajený *instantní messaging*. Systém zabezpečeného přenosu zpráv, které nezasvěcení nemůžou přečíst, do kterých se nedá nabourat a které se okamžitě smažou.“

„Přenos přes počítač?“

„Ano.“

Kovalenko si uvědomil, že bude muset dostat počítač. „Takže vy nejste můj řídicí agent?“

Rus jen zavrtěl hlavou. „Já už svou práci udělal, my dva jsme spolu hotovi. Nejspíš mě do konce svého života nikdy neuvidíte.“

„No jo, tak dobrá.“

„Vezmou vás do jednoho domu, tam vám kurýr doručí doklady a instrukce. Možná zítra. Možná později. Moji lidé vás dostanou ven z města. A ven ze země.“

Kovalenko vyhlédl oknem; mířili do centra Moskvy.

„A musím vás varovat, Valentine Olegoviči. Váš zaměstnavatel – řekl bych náš společný zaměstnavatel – má své lidi všude.“

„Všude?“

„Kdybyste se pokusil vykroutit ze svých povinností, nedodržel smluvené podmínky, jeho lidé si vás najdou a bez váhání s vámi zúčtují. Vědí a vidí všechno.“

„Je mi to jasné.“

Muž s hranatou hlavou se teď poprvé uchechtl. „Kdepak. Nic vám není jasné. V tuhle chvíli vám to vůbec nemůže být jasné. Ale věřte mi. Jakmile si to s nima *jakkoliiv* a *kdykoliiv* rozházíte, hned poznáte, jak jsou vševědoucí. Jako Bůh.“

Protrlému a věci znalému Valentinu Kovalenkovi bylo jasné, že on je mno-

hem víc znalý světa než tenhle ničema, co sedí vedle něj. Než ten začal pracovat pro toho zahraničního zaměstnavatele, pravděpodobně neměl žádnou zkušenost s prací pro dobře vedenou organizaci. Kovalenko si však nedělal přílišné starosti s tím, kam jeho nový šéf dosáhne nebo co všechno zmůže. On pracoval pro ruskou zpravodajskou službu, a to je koneckonců špičková špionážní agentura.

„A ještě jedno varování.“

„No, poslouchám.“

„Není to organizace, ze které můžete nějak vystoupit. Budete pracovat podle jejích příkazů tak dlouho, jak si bude přát.“

„Chápu.“

Muž pokrčil rameny. „Měl jste na výběr – buď tohle, nebo smrt ve vězení. Sám sobě jedině prospějete, když si to budete pamatovat. Každý den, který přežijete, je pro vás něco jako dar z nebes. Měl byste se těšit ze života, užít si ho, jak jen to půjde.“

Kovalenko se díval oknem na předjitřní Moskvu, ubíhající dozadu. *Motivační, nabádací projev od blbého mafiána.*

Pokrčil rameny.

Ten jeho starý život mu bude chybět.

KAPITOLA 7

JACK RYAN se probudil v 5.14, minutu před tím, než na kolik si nastavil budík ve svém iPhone. Vypnul jej, aby nevyburcoval ze spánku nahou dívku, která spala vedle něho, zamotaná do prostěradel. Prohlížel si ji ve světle displeje; dělal to tak skoro každé ráno, ale nikdy jí o tom nepověděl.

Melanie Kraftová ležela na boku, tváří k němu, obličej jí však zakrývaly dlouhé tmavé vlasy. Měkké, přitom však pevné rameno jako kdyby v tom světle tlumeně zářilo.

Jack se usmál, po chvílce natáhl ruku a pohlazením jí odhrnul vlasy z očí.

Zvedla víčka; několik vteřin jí trvalo, než se probrala a než z podvědomí vydolovala: „Ahoj!“ Pronesla to jen šeptem.

„Ahoj,“ odpověděl Jack.

„Je sobota?“ zeptala se s nadějí a se škádlivostí v hlase; stále ještě smetala z mozku pavučiny spánku.

„Pondělí,“ opravil ji Jack.

Překulila se na záda; ukázala se její ňadra. „Sakra – jak se tohle stalo?“

Jack z ní nespouštěl oči, jen pokrčil rameny. „To je tím, jak se otáčí Země. Vzdálenost od slunce, něco takového. Mám dojem, že jsem se o podobném jevu učil ve čtvrté třídě, ale už jsem to zapomněl.“

Melanie se chystala znovu se pohroužit do spánku.

„Udělám kávu,“ řekl Jack. Překulil se a vstal.

Roztržitě přikývla; vlasy, které jí Ryan odhrnul, se jí zase svezly přes oči.

PĚT MINUT POTÉ seděli spolu na pohovce v obývacím pokoji a upíjeli kávu; ze šálků stoupala pára. Jack bydlel v Columbií ve státě Maryland. Nyní měl na sobě běžecské kalhoty a tričko s emblémem univerzity v Georgetownu, Melanie byla v koupacím plášti. V Jackově bytě měla spoustu šatů a osobních věcí. Jak mýjely měsíce, přibývalo jich, Jack však proti tomu nic nenamítal.

A proč taky – Melanie je krásná, a on je zamilovaný.

Chodili spolu už několik měsíců, byla to Jackova zatím nejdelší známost. Před několika týdny ji dokonce vzal do Bílého domu a představil ji rodičům.

Ti je oba záměrně vzali do obytné části, kam neměli přístup zástupci tisku. Jack svou přítelkyni představil matce v Západním křídle, v pokoji hned vedle prezidentovy jídelny. Obě ženy seděly na pohovce pod oknem ve tvaru půlměsíce a povídaly si o Alexandrii, o Melaniině práci a o své vzájemné úctě vůči Melaniině šéfce Mary Pat Foleyové. Ryan dívku celou dobu pozoroval, uchvacovala ho Melaniina klidná vyrovnanost. Samozřejmě že matce už představil i jiné dívky, ty však obvykle dokázaly tuto záležitost nanejvýš „nějak přežít“. Nyní se naopak Jackovi zdálo, že Melanie má ze setkání s jeho matkou čistou radost.

Zatímco obě ženy rozmlouvaly, dovnitř vklouzl Jackův otec, prezident Spojených států. Mladý Jack zaznamenal, jak otec, podle pověsti drsný chlap, v přítomnosti jeho bystré a krásné přítelkyně ve chvíli úplně roztál, byl samý úsměv a žert. Jack se potají chechtal, když se díval, jak se otec překonává a snaží se být víc okouzlující, než jaký je obvykle.

I při obědě se vesele a nenuceně povídalo; Jack toho namluvil nejméně, jen Melanie se na něj tu a tam podívala a oba se na sebe usmáli.

Jacka vůbec nepřekvapilo, že nejvíc otázek položila Melanie a o sobě že mluvila co nejméně. Její matka zemřela, otec byl plukovníkem vojenského letectva, ona sama strávila hodně času v zahraničí. Prezidentovi a první dámě tohle pověděla, když se na to ptali; bylo to však také zhruba všechno, co o dětství své přítelkyně věděl i sám Jack.

Byl si jistý, že lidé od Tajné služby, kteří schválili Melaniinu návštěvu v Bílém domě, toho o minulosti jeho přítelkyně vědí víc než on.

Po večeri se oba vytratili z Bílého domu stejně tajně, jako vklouzli dovnitř. Melanie se Jackovi přiznala, že zprvu byla z návštěvy nervózní, jeho rodiče se však chovali tak přirozeně, že jí téměř za celý večer vůbec nepřišlo na mysl, že sedí v přítomnosti vrchního velitele ozbrojených sil a primářky chirurgického oddělení Wilmerovy oční kliniky Johns Hopkinsovy nemocnice.

Jack si nyní při pohledu na Melaniiny křivky pod koupacím pláštěm na ten večer vzpomněl.

Všimla si, že se na ni dívá. „Tak co – tělocvična, nebo běh?“ zeptala se. Téměř každé ráno se věnovali tomu či onomu, ať už spolu strávili noc nebo ne. Pokud Melanie u Jacka zůstala, posilovali v tělocvičně zde v domě, kde Jack bydlel, jinak si dali běh na pět kilometrů kolem blízkého jezera Wilde Lake a přes golfové hřiště Fairway Hills.

V Melaniině bytě v Alexandrii Jack naopak nikdy nebyl. Připadalo mu divné, že ho nikdy nepozvala, aby tam třeba přespal, vždycky to nějak zamluvila, tvrdila, že se trochu stydí za svůj malý byt v domku, kam se dřív dávaly kočáry a jiná vozidla. Její celý byt byl menší než Jackův obývací pokoj.

Jack na ni nenaléhal; Melanie byla jeho životní láska, o tom byl přesvědčen,

ale byla také trochu tajnůstkářská a rezervovaná. Někdy se chovala dokonce přímo vyhybavě.

Její postoje byly podle jeho přesvědčení určitě výsledkem výcviku v CIA. To ho k ní jen tím víc přitahovalo.

Když se teď na ni pořád jen díval a neodpovídal na její otázky, krátce se nad svým hrnkem s kávou usmála. „No tak – tělocvična, nebo běh, Jacku?“

Pokrčil rameny. „Patnáct nad nulou. Žádný déšť.“

Melanie přikývla. „Takže běh.“ Odložila hrnek a vstala, že se půjde do ložnice převléknout.

Jack se za ní díval, potom zavolal: „Ale je tu ještě třetí možnost, jak si dneska ráno zacvičit!“

Melanie se zastavila a otočila se k němu. Nyní jí na rtech hrál šibalský úsměv. „A co by to asi tak mohlo být, pane Ryane?“

„Vědci říkají, že při sexu se spálí víc kalorií než během. A taky že to víc prospívá srdci.“

„Vědci že tohle říkají?“ pronesla se zdviženým obočím.

Přikývl. „Jo, říkají.“

„Jenomže pořád je tu riziko, že se člověk přetrénuje. Vyhoří.“

Jack se zasmál. „To u mě nehrozí.“

„No tak jo.“ Rozevřela plášť, nechala jej spadnout na zem, otočila se a nahá se odebrala do ložnice.

Jack si ještě naposled lokl kávy, zvedl se a vydal se za ní.

Bude to prima den.

V PŮL OSMÉ se Melanie osprchovala, oblékla a s kabelkou na rameni se ještě zastavila ve dveřích. Dlouhé vlasy měla nyní svázané do ohonu, sluneční brýle posunuté vysoko na čelo. Políbila Jacka na rozloučenou; polibek byl dlouhý, dala mu jím najevo, že se jí nechce pryč a že se nemůže dočkat, až budou zase spolu. Potom zamířila chodbou k výtahu. Měla před sebou dlouhou cestu do vládní a diplomatické čtvrti McLean ve Virginii. Pracovala v CIA jako analytička, nedávno však přešla z Národního protiteroristického centra do kanceláře ředitelky Národní zpravodajské služby; následovala tak svou šéfku Mary Pat Foleyovou, jež přesedlala z funkce zástupkyně ředitele Národního protiteroristického centra na novou kabinetní funkci ředitelky Národní zpravodajské služby.

Jack byl oblečený jen napůl, ale jej žádná dlouhá cesta nečekala, pracoval mnohem blíž, jen kousek odtud ve West Odentonu. Vzal si tedy na sebe oblek a uvázal si kravatu, ještě pomalu dopíjel kávu a na plazmové obrazovce s úhlopříčkou 152 centimetrů v obývacím pokoji se díval na CNN. Krátce po osmé sešel na parkoviště. Podařilo se mu odolat touze sednout do svého

kanárkově žlutého hummeru, nasedl tedy do černého BMW řady 3, v němž jezdil posledních šest měsíců, a vyjel z parkoviště.

Hummer měl hlavně pro zábavu, předváděl jí svou individualitu a ducha. Co se týkalo osobní bezpečnosti ale mohl docela klidně jezdit v třítunce s naváděcím majákem; každému, kdo by ho chtěl sledovat v hustém provozu na obvodu, by stačilo držet se od něj v trojnásobné vzdálenosti oproti té, jakou by potřeboval při sledování obyčejného auta.

Tento ústupek osobní bezpečnosti musel Jack učinit o své vlastní vůli, neboť jeho profese vyžadovala, aby byl ve střehu dennodenně čtyřicet hodin. Pravda však byla taková, že ho ani nenapadlo zbavit se svého auta, doslova kanárkově žlutého černého „středu terče“.

Napadlo to ovšem americkou Tajnou službu – nápad přišel ve formě zdvořilého, avšak nesmlouvavého návrhu.

Ochrana Tajnou službou byla u dospělých dětí stávajícího prezidenta standardní; Jack ji sice odmítl, ale otcova ochranka ho musela skoro přinutit, aby se zúčastnil řady soukromých setkání s agenty, kteří mu dávali instrukce, jak se nevystavovat nebezpečí.

Jeho matce ani otci se sice nezamlouvalo, že se syn pohybuje bez ochranky, oba však chápali, proč ji musel odmítnout. Bylo by, alespoň přinejmenším, *problematické*, aby při tom, čím se mladý Jack Ryan živí, měl na sebe z každé strany nalepeného vládního agenta. Tajná služba nebyla Jackovým rozhodnutím pracovat sám vůbec nadšená, ale samozřejmě by byla ještě několikanásobně méně nadšená, kdyby věděla, jak často se Jack vystavuje nebezpečí.

Na instruktážních schůzkách ho zasypávali různými tipy a doporučeními, jak zůstat nenápadný; první námět, který přitom přišel na přetřes, byl samozřejmě žlutý hummer.

A hummer byl to první, co muselo zmizet.

Jack jejich způsob uvažování chápal. Po silnicích jezdily desítky tisíc černých bavoráků a tónovaná skla Jackova nového automobilu ho dělala ještě neviditelnějším. Navíc Jack uznával, že trasu jízdy může změnit mnohem snáz než svůj obličej. Stále se až pozoruhodně podobal svému otci, prezidentu Spojených států. S tím se nedalo nic moc dělat, kromě plastické operace.

Byl známý, to se nedalo popřít; ale v žádném případě nebyl celebrita.

Jeho táta a máma dělali všechno, co bylo v jejich silách, aby jej a jeho sourozence udrželi mimo dosah kamer, a to hned od doby, kdy otec vstoupil do politiky. Sám Jack odmítal udělat cokoliv, co by ho dostalo před reflektory, kromě polooficiálních povinností vyžadovaných od syna prezidentského kandidáta a později i samotného prezidenta. Na rozdíl od snad desítek tisíc různých celebritek a rádoby hvězdiček v Americe, pro Jacka byla sláva obtížná

jako osina v zadku. A to dokonce už před tím, než se dal na práci pro Univerzitu, spojenou s přísným utajením. Má své přátele, má svou rodinu, tak proč by ho sakra mělo mrzet, že nějaký spolek lidí, které stejně nezná, neví, kdo je?

Kromě večera, kdy jeho otec zvítězil ve volbách, a po dvou měsících, v den jeho inaugurace, Jack nebyl v televizi už celé roky. Třebaže průměrný Američan věděl, že prezident Jack Ryan má syna, kterému všichni říkají „Junior“, nebylo už tak jisté, že by ho poznali v zástupu vysokých, tmavovlasých a pohledných Američanů, jimž se blíží třicítka.

Jack chtěl, aby to tak zůstalo, protože tak se to hodilo a patřilo. A navíc by díky tomu mohl snáz zůstat naživu.

KAPITOLA 8

NA TABULI na osmipatrové kancelářské budově, kde Jack pracoval, byl nápis *Hendley Associates*; o tom, co se děje uvnitř, to nikomu nic neřeklo. Nenápadný typ písma se hodil k umírněnému zjevu samotné budovy. Vypadala přesně jako tisíce obyčejných, prostých kancelářských budov po celé Americe. Každý, kdo projížděl kolem a věnoval jí letmý pohled, ji mohl považovat za sídlo úvěrové společnosti, administrativní centrum některé telekomunikační firmy, za pracovní agenturu nebo PR společnost. Na střeše měla celý les satelitních antén, vedle budovy byl plotem ohrazený prostor, také plný antén. Těch si sotvakdo všiml, nebylo na nich nic zvláštního.

Některý kolemjdoucí – snad jeden z milionu – jenž by se třeba chtěl o firmě nebo společnosti dozvědět něco víc, by zjistil, že je to mezinárodní finanční koncern, jeden z mnoha ve Washingtonské metropolitní oblasti, a že jediný nezvyklý rys společnosti je ten, že ji vlastní a řídí bývalý senátor.

Organizace, sídlící v budově z cihel a skla, samozřejmě měla další jedinečné rysy. Zvenčí nebyla patrná žádná zvláštní bezpečnostní opatření kromě oplocení a několika kamer, kryjících se „bílou“ firmou Financial Trading. Uvnitř se však prováděly „černé“ zpravodajské operace, o kterých nevěděl nikdo kromě neuvěřitelně malé části americké zpravodajské komunity. „Univerzita“ byl neoficiální název daný společnosti utajeným, úředně neexistujícím spolkem zpravodajců, který si pro tuto organizaci prezident Ryan nachystal už v době svého prvního funkčního období. Začal s několika málo blízkými spojenci ze zpravodajské komunity; nyní jí postavil do čela bývalého senátora Hendleyho.

V Univerzitě pracovali někteří z nejbystřejších analytiků komunity, několik nejlepších technických mozků. Díky satelitním anténám na střeše a lidem v oddělení IT, kteří uměli luštit kódy, měla Univerzita i přímý přístup do všech počítačových sítí CIA i Národního bezpečnostního úřadu.

Veškerá činnost společnosti byla samofinancovaná, neboť „krycí“ firma Hendley Associates byla úspěšná, nicméně nenápadná společnost pracující v oboru finančního hospodaření. Úspěšnému investování na burze do akcií,

obligací a měn vydatně napomáhaly gigabajty surových zpravodajských dat proudících každý den do budovy.

Ryan projel kolem tabule, zaparkoval a vešel do haly. Přes rameno měl koženou brašnu, jakou nosí doručovatelé zásilek. Za stolkem seděl pracovník ostrahy; na saku měl jmenovku, *Chambers*. S úsměvem vstal.

„Dobrytro, Jacku! Jak se má manželka?“

„Dobrytro, Ernie. Nejsem ženatý.“

„Zítřka to zkontroluju!“

„Tak jo.“

Byl to jejich každodenní vtípek, až na to, že Ryanovi nepřipadal příliš vydařený.

Zamířil k výtahu.

Jack Ryan, nejstarší dítě prezidenta Spojených států, pracoval u společnosti Hendley Associates už čtyři roky. Úředně byl zařazen jako zástupce finančního ředitele, značnou část jeho práce však tvořila analýza zpravodajských informací. Svou činnost ještě rozšířil a stal se jedním z operativců Univerzity.

V rámci své operativní činnosti se za poslední tři roky dostával „do akce“ – do spousty akcí, jenomže od návratu z Istanbulu jeho jedinou akcí bylo pár cvičných misí s Domingem Chavezem, Samem Driscollem a Dominikem Carusem.

Spoustu času trávili v tělocvičnách dódžó nácvikem bojových umění, vedle toho výcvikem ve střelbě na venkovních i tunelových střelnicích v okolí Marylandu a Virginie; udržovali si a zdokonalovali střelecké dovednosti. Nacvičovali sledování i způsoby jak sledování uniknout – jezdili do Baltimoru a do Washingtonu – vmísili se do davů v rušných ulicích velkých měst a sledovali buď instruktory z Univerzity, nebo se je snažili setrást, když instruktoři naopak měli za úkol přilepit se jim na paty.

Byla to naprosto úchvatná práce a přitom nesmírně praktická pro muže, kteří čas od času musejí riskovat život v útočných operacích na různých místech světa. Nebyla to však ta pravá práce v terénu; Jack se do „černých“ činností společnosti Hendley Associates přece nezapojoval proto, aby trávil čas na střelnici, v tělocvičně, nebo aby honil nebo se naopak snažil setrást ze své stopy chlapa, se kterým si hned odpoledne dá pivo.

Ne, Jack toužil po práci v terénu, po akci, při které ho zaplaví adrenalin, po akcích, jakých se během minulých let nespočetněkrát účastnil. Taková práce je návyková – v každém případě pro muže po dvacítce – a pro Ryana bylo utrpením, když ho z takové práce stáhli.

Nyní byly veškeré akce zastaveny; budoucnost Univerzity byla nejistá, a to vše kvůli čemusi, čemu tu všichni říkali *Istanbulský pevný disk*.

Šlo jen o několik málo gigabajtů digitálních obrazů, elektronické pošty, o softwarové aplikace a další různé elektronické záležitosti získané z Kartalova stolního počítače oné noci, kdy ho v jeho bytě v istanbulské čtvrti Taksim Jack zastřelil.

Onu noc, kdy došlo k zásahu, Gerry Hendley, ředitel Univerzity, přikázal svým lidem, aby zastavili veškeré útočné operace do té doby, než se vypořádají se všemi, kdo je sledují. Pět operativců, přivyklých toulat se po světě ve firemním gulfstreamu, bylo nyní jako přikováno ke svým stolům. Společně s analytiky organizace nyní trávili dny zoufalým, usilovným pátráním po člověku, který jejich akci, pět atentátů v Turecku, tak zdárně sledoval.

Kdosi je viděl a přistihl je in flagranti. Veškeré důkazy, týkající se tohoto sledování, Ryan zajistil tím, že získal Istanbulský disk. Univerzita se nyní celé týdny pídila po všem, z čeho by se dalo usoudit, do jak velkých potíží vlastně zabředla.

Jack se spustil do židle u svého stolu a zapnul počítač. Vybavoval si v paměti vzpomínku na noc, kdy Kartala oddělal. Když disk vyndal z počítače, ze všeho nejdřív ho napadlo jednoduše jej vzít do Univerzity, aby jej mohl urychleně předat Gavinu Bierymu, technickému řediteli a zkušenému hackerovi; Biery měl z Harvardu doktorát z matematiky a dělal pár věcí pro IBM a Národní bezpečnostní úřad.

Biery však vzápětí tento nápad zamítl; vypravil se na mezinárodní letiště Baltimore-Washington a potom všech pět mužů hnál i s diskem do blízkého dvouapůlhvězdičkového hotelu. V pokoji disk rozebral a prozkoumal, hledal v něm sledovací zařízení. Vyčerpaní operativci zatím pokoj zabezpečovali – střežili okna, dveře a parkoviště pro případ, že nepřítel nějaké skryté sledovací zařízení již upozornilo na místo, kde se disk v tu chvíli nachází. Za dvě hodiny mohl Biery prohlásit, že disk je čistý, vrátil se tedy s ostatními do budovy Hendley Associates i s potenciálním klíčem ke zjištění, kdo je mohl v Istanbulu sledovat.

Ostatní v Univerzitě sice byli silně znepokojeni vyzrazením činnosti týmu v Turecku, většina z nich si nicméně myslela, že Bieryho obezřetnost je do značné míry bezdůvodná, hraničící s paranoiou. Nikdo se tomu však nedivil, protože Gavinova opatření, jimiž zabezpečoval počítačovou síť firmy Hendley Associates, se už stala legendou. Za zády mu říkali Digitální nacista, protože vyžadoval, aby se každý týden konaly bezpečnostní schůzky a často se přesouvaly i termíny, kdy se měnila hesla, aby si zaměstnanci „zasloužili“ přístup do jeho sítě.

Biery se svým kolegům všechna ta léta mnohokrát opakovaně zaručoval, že do jeho sítě se nikdy žádný virus nedostane. Aby jeho ujišťování nebyly jen

plané řeči, byl neustále bdělý, i když kolegům někdy připadalo, že se jim jenom plete pod nohy.

Počítačová síť Univerzity byla jeho dítě, jak Biery hrdě prohlašoval; své děťátko chránil před každým, kdo by mu chtěl ublížit.

Disk velikosti paperbacku vzal do technické dílny v Univerzitě a uložil jej do trezoru opatřeného zámkem na číselnou kombinaci. Ryan a ředitel operací Sam Granger, kteří náhodou stáli poblíž, jen nechápavě přihlíželi. Biery jim sdělil, že on bude v celé budově jediná osoba, která bude mít k disku přístup. I přes své pevné přesvědčení, že na disku není žádná lokalizační jednotka, se nezbavil podezření, že v disku přece jen může být virus nebo nějaký jiný malware. Nerad by měl někde v budově neotestované zařízení, proto si disk i přístup k němu bude hlídat osobně.

Potom Gavin připravil v poradní místnosti stolní počítač, do kterého se dalo dostat jen přístupovou kartou. Počítač nebyl napojený k žádné síti v budově, neměl ani kabelový, ani bezdrátový modem, ani připojení přes Bluetooth; byl úplně izolovaný jak od reálného světa, tak od kybersvěta.

Jack se Bieryho sarkasticky zeptal, jestli se nebojí, že disku narostou nohy a pláchne z místnosti. „Ne, Jacku, ale starosti mi *opravdu* dělá, že by některý z vás mohl třeba pracovat přesčas až do noci a pokusil by se vpašovat sem USB disk nebo laptop se synchronizačním kabelem, protože jste celí diví nedočkavostí, nebo líní dělat věci tak, jak potřebuju,“ usadil ho Biery.

Biery zprvu žádal, aby v době, kdy bude počítač zapnutý, s ním byl v místnosti jedině on sám, jenomže Rick Bell, ředitel oddělení analytiky, okamžitě protestoval, argumentoval rozumně tím, že Biery není analytik a neví, po čem pátrat, ani nedokáže aspoň zčásti rozpoznat a interpretovat zpravodajské poznatky.

Nakonec se všichni shodli na tom, že při počátečním zkoumání disku bude s Bierym v místnosti jen jeden analytik, mladý Jack Ryan. Bude mít pouze zápisník, pero a kabelový telefon pro spojení se stoly svých spolupracovníků pro případ, že by se v průběhu zkoumání ukázalo, že je třeba provést nějaký výzkum, a bylo by k tomu potřeba mít přístup k počítačové síti.

Než Gavin vešel do místnosti, na okamžik se zarazil. „Co říkáte – podrobil byste se dobrovolně osobní prohlídce pohmatem?“ zeptal se.

„Klidně.“

Biery byl příjemně překvapen. „Opravdu?“

„Ovšem. A aby byla dvojnásobná jistota – co takhle udělat prohlídku tělesných dutin? Nebo mám roztáhnout nohy a opřít se o stěnu?“

„Dobrá, dobrá, Jacku, nemusíte ze mě dělat vola. Potřebuju mít jistotu, že nemáte flešku, chytrý telefon, nic infikovaného tím, co by se mohlo najít i v tom disku.“

„Nic takového nemám, Gave. Už jsem vám jednou *řekl*, že nemám. Proč prostě nedokážete uznat, že jsou tu i jiní lidé, co nechťejí zkurvit vaši síť? Nemáte patent na operační bezpečnost. Udělali jsme všechno, co jste po nás chtěl – ale nemíním se od vás nechat prohmatávat.“

Biery se zarazil. „Jestli se se sítí něco stane...“

„Jo, chápu,“ ujistil ho Jack.

Biery s Ryanem vešli do poradní místnosti. Biery vyndal Istanbulský disk z trezoru a připojil jej k osobnímu počítači. Zapnul jej a čekal, až se nabootuje.

Při prvním průzkumu obsahu disku se ukázalo, že operační systém je nejmodernější verze Windows a že na disku je jen pár programů, elektronická pošta, několik dokumentů a tabulkový procesor, které bude třeba projít.

Programy na odesílání a přijímání elektronické pošty a dokumenty byly zaheslované, Gavin však tenhle kódovací program znal skrz naskrz a vyzrál na něj v několika minutách, dostal se do něj „zadními vrátky“, způsobem, který znal jak on, tak jeho tým.

Biery s Ryanem se nejprve podívali na elektronickou poštu. Počítali s tím, že budou muset přivolat analytiku z týmu Ricka Bella, kteří umějí arabsky a turecky, a skutečně našli desítky dokumentů v obou jazycích. Brzy se však ukázalo, že hodně z dat, a pravděpodobně i data, která se nejúžeji vztahují k jejich vyšetřování, jsou v angličtině.

Našli téměř tři desítky e-mailů v angličtině; přišly před asi šesti měsíci ze stejné adresy. Pročítali je v chronologickém pořadí; Jack přitom telefonem sděloval jejich obsah ostatním analytikům. „Podle těchhle e-mailů to vypadá, že Libyjec v Istanbulu pracoval přímo s anglicky mluvícím člověkem. Ten chlap s ním komunikoval pod kódovým jménem Center. Z dat, která jsme vytěžili a která se týkají známých přezdívek, ho nic ani zdaleka nepřipomíná, ale tady se není čemu divit. Soustředili jsme se na teroristy, a tohle jako kdyby bylo něco z docela jiného soudku.“

Jack pročítal poštu a předával dál, co se z ní dozvídal: „Ten Libyjec dojednával platby založené na nevratných zálohách těm, kdo udržovali nějaký vztah s Centerem. Dostal sdělení, že on a jeho buňka budou zapotřebí pro příležitostné práce na různých místech ve městě...“ Jack se odmlčel a pustil se do další zprávy. „Tady je třeba poslati pronajmout si jakýsi skladističní prostor“ – otevřel další zprávu – „tady je vyzvali, aby si vyzvedli nějaký balíček a doručili ho jednomu člověku na jakousi nákladní loď kotvící v istanbulském přístavu. Další zpráva – na letišti Cengiz Topel si od nějakého chlapíka mají převzít bednu. O tom, co je v ní, se tu nic neříká, ale to není nic divného. Taky dělali nějaký průzkum v kancelářích Turkcellu, poskytovatele sítě pro mobilní telefony.“

Jack prošel několik dalších e-mailů a shrnul jejich obsah: „Všecko je to podřadný materiál pro nějakého poskoka. Nic moc zajímavého.“

Kromě – to si Jack říkal jen v duchu – všech těch snímků, na kterých je on a jeho kolegové.

Při dalším probírání e-mailů se ukázala jiná záhada. Jedenáct dní před úderem provedeným lidmi z Univerzity Center přerušil veškerou elektronickou komunikaci s Libyjcem. V poslední zprávě od Centera se psalo: „Okamžitě změnit komunikační protokol a smazat veškerou korespondenci.“

Jacka to zaujalo. „To by mě fakt zajímalo, co to bylo za komunikační protokol.“ Biery mu to pověděl poté, co systém pár vteřin zkoumal: „To vám můžu říct: Ten samý den, kdy přišel ten e-mail, Center instaloval Cryptogram.“

„Cryptogram? Co to je?“

„Něco jako *instant messaging*, sloužící špiónům a darebákům. Center a Kartal spolu mohli chatovat přes internet, dokonce jeden druhému posílat soubory, to všechno zaheslované. Mohli si být jistí, že o jejich komunikaci se nikdo nebude zajímat; a veškeré stopy po konverzaci se z obou počítačů okamžitě a trvale smažou a nedojde k hostování na žádném serveru mezi oběma počítači.“

„Nedá se to rozluštit?“

„Všechno se dá rozluštit. Můžete si být jistý, že kdejaký hacker dělá všechno možné, aby rozbil Cryptogram i jiné podobné programy, a hledá způsoby, jak překonat jejich bezpečnostní ochranu. Tady v Univerzitě děláme něco podobného, ale Cryptogram je o celou generaci vyspělejší oproti tomu, co máme my. To brzy změním. CIA má něco o takové čtyři generace starší.“

„Ale...“ Jack si ten krátký e-mail znovu přečetl. „On přece Kartalovi přikázal všechny staré e-maily smazat.“

„Jistě, to je pravda.“

„Takže je to jasné – Kartal neuposlechl.“

„Nic takového,“ opáčil Gavin. „Myslím, že Center nevěděl, že jeho člověk v Turecku je neodstranil. Nebo mu na tom zrovna moc nezáleželo.“

„Ale já myslím, že bychom měli předpokládat, že to *věděl* a že mu na tom *záleželo*,“ namítl Jack.

„Jak jste na to přišel?“

„Protože Center seděl a díval se, jak zabíjíme Kartalovy kámoše, a přitom Kartala nevaroval, že na jeho buňku podnikáme útok.“

„Vidíte, to je dobrá připomínka.“

„Prokrista,“ zamumlal Jack při vzpomínce na všechno, co se odehrálo. „Ten mizera Center teda bere zabezpečení svého počítače vážně.“

„Člověk podle mého gusta,“ poznamenal beze stopy sarkasmu Gavin.

KDYŽ PROŠLI všechny e-maily v angličtině, pustili se spolu s překladateli do ostatní elektronické korespondence, ale nenarazili na nic důležitého kromě komunikace mezi členy buňky bývalé libyjské Organizace pro vnitřní bezpečnost a kromě nic neříkající korespondence Kartala s jeho bývalým kolegou v Tripolisu.

Potom se Biery pokusil vysledovat Centerovu e-mailovou adresu, ale velmi brzy se ukázalo, že tajemný „dobrodinec“ libyjské buňky používá složitý systém falešné zdrojové IP adresy, takže jeho pošta putovala po celém světě od jednoho proxy serveru do jiného. Biery vysledoval zdroj e-mailu zpětně o čtyři adresy, až se nakonec dostal do South Valley, do uzlu v tamní pobočce knihovny okresu Albuquerque/Bernalillo v Novém Mexiku.

Biery se na Jacka na okamžik podíval. „Nebud'te naivní, Ryane. *Podarilo* se mi jen vyloučit pobočku knihovny v Albuquerque v South Valley jako Centerovu základnu, odkud řídí operace. Tam Center není. Mezi jím a námi je nejmíň deset dalších stanic.“

Když tohle nevyšlo, jak si představovali a jak doufali, Jack s Gavinem začali procházet Kartalův finanční software. Vysledovali telegrafické převody peněz, které Center Libyjcům poukázal jako platbu za jakousi práci, kterou odvedli v ulicích Istanbulu. Převody byly provedeny z Komerční banky v Abú Dhabí; zpočátku se jevíly jako solidní vodítko ke zjištění Centerovy identity. Jeden z Bieryho počítačových závisláků se naboural do dat o majitelích účtů a ze stopy vedoucí k majiteli účtu se ukázalo, že peníze byly nelegálně převedeny – elektronicky ukradeny – z výplatní listiny zaměstnanců sdružení hotelů v Dubaji.

Pokus identifikovat Centera tedy skončil ve slepé uličce, nicméně však přece jen získali určité vodítko. Pro Bieryho, experta na počítačové sítě, to byl důkaz, že Center je zkušený hacker.

Gavin projížděl složku systémových souborů; objevil přitom cosi zajímavého. „A helemese!“ pronesl. Začal klikat na otevřené soubory, procházel kurzorem jednotlivé oblasti a zvýrazňoval si řádky textu tak rychle, že to Ryan ani nestačil zrakem sledovat.

„Co je tohle všechno zač?“ zajímal se.

„Moc prima souprava náradí pro napadení.“

„Co dokáže?“

Gavin nezvolnil prohledávání jednotlivých uživatelských rozhraní na monitoru. Jackovi připadalo, že za posledních pětadvaceti let viděl nejméně dvacet různých souborů. Gavin klikal, a jak se Jack domníval, zpracoval všechna data na monitoru a přitom mu ještě stačil odpovědět: „Tohle mohl ten Libyjec použít k tomu, aby se dostal do počítačů a počítačových sítí, kradl

hesla, získával osobní údaje, měnil data, vybílil bankovní účty. Co vám mám povídat – běžný škodlivý software.“

„Takže... Kartal byl hacker?“

Gavin zavřel všechna okna a otočil se v židli k Jackovi. „Ne. Tohle není žádný pořádný hacking.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Tohle je leda tak soupřava nářadí pro skriptové dítě.“

„Koho?!“

„Tak se říká člověku – obvykle to je nedospělá osoba –, který sám nedovede napsat škodlivý kód, používá tedy běžné, hotové sady programů, sestavené někým jiným, jako je třeba tohleto tady. Tahle sada programů je v soupřavě prostředků počítačové kriminality něco jako švýcarský vojenský nůž. Uživatel-sky přívětivé hackerské materiály – malware, viry, programy, které zaznamenávají a ukládají stisky kláves, prolomení hesla a podobně. Skriptové dítě je prostě vyše do cílového počítače a ony už udělají všechnu práci za něj.“

Biery se nyní věnoval monitoru; načítal si další soubory. „Jsou tu pro něj dokonce instrukce a speciální tipy, jak se dostat do počítačů provozovaných správci sítě.“

„Když se dostane do počítače řízeného správcem sítě, může zjistit další věci, ať počítač patří do libovolné sítě?“

„Správně, Jacku. Pomyslete třeba jen na sebe. Přijdete do práce, zapnete počítač, zadáte své heslo –“

„A pak už dělám všechno, co se mi zachce.“

Biery zavrtěl hlavou. „Právě že ne. Vy máte přístup na úrovni uživatele, takže děláte to, co vám dovolím já. Já mám přístup na úrovni správce. Vy ve své síti vidíte spoustu dat, ale já mám v malíčku sakramentsky širší přístup a možnost kontroly.“

„Takže Libyjec měl programy, kterými se mohl dostat do určitých sítí toho kterého správce. Do jakého druhu sítí? Tedy – jakého druhu firem, počítačů, průmyslových odvětví? Do čeho všeho by se mohl dostat pomocí těchhle skriptů?“

„Nějaké určité průmyslové odvětví s tím nemá co dělat, mohl se zaměřit na kterékoli. Kdyby například chtěl ukrást čísla kreditních karet, mohl by napadnout restaurace nebo maloobchodní prodejny, něco takového. Kdyby se ale chtěl dostat do systému nějaké univerzity, letecké společnosti, vládní agentury, federální rezervní banky, dokázal by to všechno docela snadno. Programům, se kterými se dá proniknout do sítí, na druhu průmyslu nezáleží. Udělají všechno, co dokážou, aby našly způsob, jak proniknout do sítě pomocí různých způsobů napadení a vyhledávání zranitelných míst.“

„Třeba jako jsou –?“

„Jako jsou hesla, kterým se říká prostě ‚hesla‘, ‚admin‘, 1234, typ ‚ať vejde ten pravý‘, nebo vůbec to, co se dá snadno uhádnout. Můžou to taky být porty, které jsou otevřené a umožňují přístup, informace, které nejsou chráněné firewallem, a mohly by tudíž vyzradit sdělení o tom, kdo má přístup k té které informaci, takže útočník se může na takové lidi zaměřit cestou sociálních médií a reálného světa, dokáže proto kvalifikovaně odhadnout, jak by heslo asi tak mohlo znít. Spousta těchto činností je přesně takové sociální inženýrství, jaké provozujete vy, špioni.“

„Tak moment: co je to ten reálný svět?“

„No – prostě reálný svět. Vy a já. Fyzické předměty, ne kyberprostor.“

„Fajn,“ odtušil Jack. Odbyl to pokrčením ramen.

„Četl jste něco od Williama Gibsona?“

Jack přiznal, že ne; Biery na to reagoval naprostým, nevěřicným údivem.

Jack se pokoušel vrátit Bieryho k záležitosti, kterou tu projednávají. „Můžete mi prozradit, proti komu tu soupravu programů použil?“

Biery se na okamžik vrátil k souborům. „Proti nikomu.“

„Proč ne?“

„To nevím, ale nic z tohoto Kartal nikdy nikam neposlal. Uložil si to týden před tím, než jste ho oddělal.“

„A jak k tomu přišel?“

Biery okamžik uvažoval, potom si otevřel webový prohlížeč, chvatně pročetl historii webových stránek, které Kartal navštívil. „Skriptové děti můžou tyhle soupravy programů koupit na internetu, ze speciálních webových stránek šedé ekonomiky. Ale neřekl bych, že je má odtamtud; vsadím se, že mu je ten Center poslal Cryptogramem. Dostal to potom, co si přestali posílat elektronickou poštu. Libyjec vůbec nešel na internet, kde jsou tyhle hračky na prodej.“

„Zajímavé,“ poznamenal Jack, stejně však z toho všeho nebyl moudrý. „Jestli mu to poslal Center, byla to třeba součást něčeho většího. Něčeho, co ještě neodstartovali.“

„Snad. I když to není pro hackerství zrovna nejkvalitnější materiál, i tak to může nadělat pořádnou škodu. Loni se nabourali do sítě Federální rezervní banky v Clevelandu. FBI to vyšetřoval celé měsíce, utratil na to miliony a zjistil jedině, že viník je sedmnáctiletý kluk a že to prováděl z karaokového baru a z počítačové kavárny v Malajsií.“

„No sakra. A používal nějakou takovouhle soupravu programů?“

„Jo. Převážnou většinu útoků mají na svědomí zmetci, co dovedou akorát kliknout myší. Opravdu škodlivý kód napíšou ti, kterým se říká crackeři nebo ‚černé klobouky‘. To jsou ti praví lumpové. Kartalovi možná zůstala v počítači

souprava programů pro útok, ale mám pocit, že černý klobouk, který mu ji poslal, je právě Center.“

JACK SI PROHLÉDL a vyhodnotil všechny dokumenty z hlediska jejich významu pro zpravodajskou činnost, Gavin potom zkoumal software počítače, pátral, jakým způsobem mohl Center dálkově ovládat kameru. Na disku nebyla žádná zřetelná aplikace, v elektronické poště mezi Kartalem a Centrem nebyla ani zmínka o tom, jak Center postupoval. Biery tedy usoudil, že tajuplný Center se naboural do Libyjcova počítače pravděpodobně bez jeho vědomí. Umínil si tedy, že nepoleví, dokud nevyšťourá, jaké hackerské prostředky Center použil. Tak toho o Centerově totožnosti zjistí víc.

To vše již šlo úplně mimo Jacka, ze softwarového kódu počítače už nemohl vydolovat žádné další zpravodajské poznatky; to by spíš dokázal čist čínské znaky.

Vrátil se ke svým kolegům analytikům a pustil se do práce na analýze Libyjcovy buňky a jejího tajuplného dobrodince. Biery prakticky každou minutu, kdy právě nedělal jinou práci pro oddělení IT Hendleyho Univerzity, seděl ve své přísně oddělené, zabezpečené pracovně a hrbil se nad Istanbulským diskem.

Trvalo týdny, než si otevřel a opětovně prověřil každý ze stovek spustitelných souborů na disku; chtěl vědět, co který soubor dělá a jak působí na ostatní prvky počítače. Jeho úsilí bylo bezvýsledné, proto se pustil do zdrojového kódu, do textových instrukcí u každého programu – tisíce řádků dat, která se nakonec ukázala jako spustitelná.

Po týdnech usilovné práce se začal dobývat do strojového kódu počítače, dlouhé řady jedniček a nul.

Zdrojový kód byl na vysoké technické úrovni a vyžadoval příslušné znalosti, strojový kód však byl téměř nerozluštitelný pro každého, kromě zkušeného programátora.

Práce to byla otupující, nudná, dokonce i pro člověka, který obětoval život počítačovým kódům. Jenže Gavin nedbal na řeči spolupracovníků, kteří trpěli stejnou závislostí na počítačích a s nimiž společně pronásledoval duchy v počítači, nereagoval na důrazné výzvy vedení Hendley Associates, aby si s úkolem pospíšil nebo aby přiznal, že jeho úsilí je bezvýsledné. Pokračoval ve své pomalé, metodické práci.

JACK ČEKAL, až se mu naboootuje počítač; v mysli si vybavoval onu noc v Istanbulu a uvažoval o měsících práce, které následovaly. Na okamžik ztratil pojem o čase. Prudce se probral a přistihl se, že zírá na kameru zabudovanou nad monitorem počítače. Někdy se používala k chatování s ostatními

odděleními v budově. Gavin sice prohlásil, že do počítačové sítě Univerzity je nemožné proniknout, Jack se přitom nedokázal zbavit neobytného dojmu, že ho někdo pozoruje.

Zadíval se upřeně do kamery; stále přitom v duchu viděl onu noc v Istanbulu.

Zavrtěl hlavou. „Jsi ještě moc mladý na to, abys byl paranoidní,“ pronesl sám k sobě.

Vstal a chystal se zajít si do bistra na kávu, předtím však ještě sebral lístek ležící vedle klávesnice, který mu připomínal, aby odeslal zprávu, a přelepil jej přes objektiv kamery.

Poněkud primitivní způsob, jak se vypořádat s technicky nesmírně náročným problémem; udělal to spíš pro klid duše než kvůli něčemu jinému.

Vyročil ke dveřím, vzápětí se však udiveně zarazil.

Před ním stál Gavin Biery.

Jack se s ním v práci setkával prakticky každý den. Gavin nikdy nebyl ztělesněním dobrého zdraví, dnes však vypadal jako oživlá smrtka. Nyní, v půl jedné odpoledne, měl pomačkaný oděv, řidnoucí šedivě hnědé vlasy rozčuchané, masité tváře mu ještě zvýrazňovaly tmavé kruhy pod očima.

I v tom nejlepším případě Gavinův obličej působil dojmem, že nikdy nespátřil jiné světlo než svit LCD monitoru počítače, dnes však budil představu upíra v rakvi.

„Hergot, Gavine – to jste tu strašil celou noc až doteď?“

„Vlastně celý víkend,“ odušil unaveným, přesto však vzrušeným hlasem Biery.

„Chcete kávu?“

„Ryane... já teďka kafe doslova *potím*.“

Jack se uchechtl. „No, tak mi aspoň povězte, jestli to stálo za to.“

Biery se nuceně usmál. „Našel jsem to. Kurva, já na to kápnul!“

„Na co jste kápnul?“

„Na zbytky malwaru v tom Istanbulském disku. Není toho moc, ale je to vodítko.“

Jack vytrčil vítězoslavně pěst do vzduchu. „Prima!“ Jenže v duchu ještě dodal: *Však už bylo načase!*

V DOBĚ, kdy Ryan s Bierym šli do technického oddělení, John Clark seděl ve své pracovně a prsty zdravé ruky bubnoval do desky stolu. Bylo krátce po půl deváté. Ředitel operací Sam Granger už je určitě přes hodinu ve své kanceláři a pracuje. Gerry Hendley, ředitel Univerzity a „bílých“ operací firmy Hendley Associates, právě asi přichází do své kanceláře.

Není proč dál to odkládat. Clark zvedl telefon a namačkal číslo.

„Granger.“

„Zdar, Same. Tady John.“

„Dobrytro. Co víkend? Dobrý?“

No, moc ne, pomyslel si John. „Byl fajn. Heleďte, mohl bych se stavit a promluvit si s vámi a s Gerrym, až budete mít chvílku?“

„Klidně. Gerry už tu je, tak přijďte, momentálně nic nemáme.“

„Dobrá, hned jsem tam.“

PO PĚTI MINUTÁCH už vcházel do Hendleyho pracovny. Gerry vstal, obešel stůl a podal mu levou ruku. Od ledna levou ruku Clarkovi podávali skoro všichni v budově. Sam také vstal od stolu a ukázal Johnovi na židli vedle své.

Oknem za Hendleyho stolem byla vidět zvlněná obilná pole a farmy Marylandu, táhnoucí se k severu.

„Tak oč jde, Johne?“ zeptal se Gerry.

„Pánové, usoudil jsem, že je čas postavit se tváří v tvář faktům. Moje pravá ruka se nezlepšuje – tedy ne na sto procent. Řekněme nanejvýš na takových pětasedmdesát, a to ještě po pořádné dávce dalšího léčení. Může dojít ještě na jednu či dvě operace.“

Hendley sebou polekaně trhl. „Zatraceně! Johne, tohle je mi líto. Všichni jsme doufali, že po té poslední už budete zase stoprocentně fit.“

„Jo, to já taky.“

„Johne, nespěchejte, času je dost,“ ozval se Sam. „Práce na Istanbulském disku se můžou táhnout ještě několik týdnů, a jestli analýza ne–“

„Kdepak,“ pronesl John bezbarvým hlasem a zavrtěl hlavou. „Je čas, abych to zabalil. Odešel do výslužby.“

Sam s Gerrym na něj jen udiveně zírali. „Vy jste klíčová osoba té operace, John,“ pronesl konečně Sam.

„Byl jsem,“ povzdechl si Clark. „Ta svině Kovalenko a jeho pacholci to ukončili.“

„Blbost. Vy toho ještě dokážete víc než celá Ústřední utajovací služba a Langley dohromady.“

„Dík za uznání, Gerry, ale já musím doufat, že CIA disponuje lidmi, kteří při svých polovojenských operacích aspoň udrží v ruce zbraň, když bude třeba. Já to v téhle chvíli nedokážu.“

Na tohle neměli ani Sam, ani Gerry co říct.

„Nejde jen o tu ruku,“ navázal John. „Moje možnosti provádět tajné operace v terénu poškodilo všechno to, co o mně loni napsal tisk. Jo – teď je pokoj... Když se ukázalo, že tisk vlastně šíří propagandu o ruské zpravodajské službě, většina médií od toho utekla se staženým ocasem. Ale pomyslete na tohle, Gerry: Stačí, aby se třeba jediný reportér osmělil, a až budou mít okurkovou sezónu, vytasil se s nějakou takovou reportáží na téma ‚Kde teď jsou?‘. Vysleduje mě sem, média se v tom budou vrtat důkladněji, a než se nadějete, máte dole na recepci CBS s námětem na reportáž *60 minut* a s kamerou. A budou chtít, abyste jim věnoval pár minut.“

Hendley přimhouřil zlostně oči. „Řeknu jim, že jsou na soukromém pozemku, a ať se seberou a táhnou pryč.“

Clark se usmál. „Kdyby to šlo tak snadno! Vážně – nechci, aby mi na farmu přijel další konvoj černých SUV s chlapama z FBI. Jeden takový byl víc než dost, úplně mi stačil.“

„Vaše odborné zkušenosti jsou nedocenitelné,“ ozval se Sam. „Co kdybyste to tedy pověsil na hřebík – myslím z operačního hlediska – a přešel tak trochu do zákulisí?“

Na tohle Clark ovšem pomyslel také, nakonec si však uvědomil, že Univerzita je zařízená tak, aby její práce byla co nejúčinnější.

„Přece tu nebudu jen tak courat sem a tam po chodbách, Same!“

„Co to povídáte? Necháte si svou pracovní! Budete dál dělat to, co –“

„Mládenci, od té události v Istanbulu jsme se nehnuli dál. Celý tým sedí u počítačů osm hodin denně. Je to smutné, ale můj vnuk si s počítačem umí poradit líp než já. Teď tu pro mě není absolutně co dělat. A kdyby se záhada Istanbulského disku přece jen objasnila, kdyby operativci dostali zelenou a vrátili se do terénu, já se toho při svých omezených možnostech nezúčastním.“

„Co řekne Sandy na to, když se budete jen tak courat sem a tam po chodbách doma?“ omočil si Gerry.

„Jo, to bude pro nás oba pořádná změna,“ odušil Clark se smíchem. „Na farmě toho mám spoustu na práci. A sám pánbůh ví proč – ale zdá se, že Sandy mě chce mít u sebe. Možná mě bude mít za chvíli dost, ale musím jí dát možnost, aby se k tomu poznání sama dopracovala.“

Tomu Gerry rozuměl. Jemu samotnému vrtalo hlavou, co by teď dělal kdyby manželka a děti byly ještě naživu. Před několika lety zahynuly při auto-nehodě a on od té doby žil sám. Jeho životem se stala práce, a on by takový život nepřál člověku, který má doma někoho, kdo ho tam chce mít.

Kde by teď Gerry byl, kdyby jeho rodina byla naživu? V Hendley Associates a v Univerzitě by nepracoval šedesát až sedmdesát hodin týdně. Určitě by si našel čas na to, aby si rodiny pořádně užil.

Klidně by mohl Johnu Clarkovi závidět každou vteřinu života, za jaký by on dal cokoliv, kdyby jej mohl mít pro sebe.

Jenomže řídí Univerzitu; Clark je pro ni zatraceně důležitý, a on musí udělat všechno, co je v jeho silách, aby si ho udržel. „To všechno myslíte smrtelně vážně, John? Nechtěl byste si to ještě rozmyslet?“

John zavrtěl hlavou. „Na nic jiného nemyslím. Budu doma. Čtyřicet hodin denně, celý týden. Budu vám i celému týmu kdykoliv k dispozici – ale ne úředně.“

„Mluvil jste o tom s Dingem?“

„Jo. Včera jsme byli celý den na farmě. Pokoušel se mi to rozmluvit, ale chápe mě.“

Gerry se zvedl od stolu a podával mu levou ruku. „Rozumím, a vaši výpověď přijímám. Ale nezapomeňte, prosím – tady pro vás bude vždycky místo, John.“

Sam se k Gerrymu připojil.

„Díky, mládenci.“

V DOBĚ, kdy Clark byl v Hendleyho kanceláři, Jack Ryan a Gavin Biery seděli v zamčené poradní místnosti hned vedle Bieryho pracovny. Před sebou měli stolek, na něm počítač. Kryt byl sundaný, bylo vidět všechny součásti, kabely a desky. Pomocí různých tlustých a různobarevných kabelů k němu byly připojeny periferní komponenty; všechno to porůznu leželo na stole.

Kromě počítačového hardwaru tu měli telefon a jediný hrnek na kávu, po kterém zůstalo na bílém stole několik hnědých koleček. K tomu poznámkový blok, jinak nebylo v dohledu nic.

Ryan tu poslední dva měsíce strávil řadu hodin; to však nebylo nic proti tomu, kolik času tu strávil Biery.